SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 121, ЧИСЛО 44, П'ЯТНИЦЯ, 31 ЖОВТНЯ 2014 РОКУ | 1893 | Vol. 121, No. 44, FRIDAY, OCTOBER 31, 2014 | $2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Дежа в'ю 1917-го і кількох наступних...

Петро Часто

Кожну значну подію сьогоднішнього дня легше зрозуміти, вдавшись до аналогій з днем вчорашнім. Від початку московської аґресії вже не один раз спливало на поверхню української, і не тільки, суспільної думки порівняння з 1938 роком, коли фашистська Німеччина безцеремонно і безборонно відшматувала частину чеської території. Паралелей у трикутнику Гітлер-Сталін-Путін більш ніж досить.

Проте нинішня українська ситуація має точніші аналоги у дещо дальшій історії, а деякі деталі повторюються дослівно – і виникає враження, що між подіями, віддаленими одна від одної на сторіччя, запав час, щез. Ста років мовби й не було, бо вони нічого не змінили.

Отже, 20 жовтня Міністер закордонних справ Російської Федерації Сергій Лавров в інтерв'ю для російського телеканалу „НТБ" заявив буквально таке: „Ми не можемо втратити Україну". Як гарно! Україна, бач, – їхня! Від 1991 року б'ють себе в груди, що поважають її незалежність і державний суверенітет – і раптом кажуть, що не можуть її втратити. Тобто, іншими словами, що вона була і залишається їхньою, а тепер, мовляв, виникла загроза її втрати – з вини якихось там майданних радикалів.

Московській завойовницькій дипломатії легше дихається, коли вона бреше сама собі, коли її „раскосиє і жадниє ґлаза" (за Олександром Блоком) не бачать української нації і її багатомільйонних жертв на вівтарі свободи, нації, котра й сьогодні готова швидше вмерти стоячи, ніж жити на колінах. Не бачать України, котра ніколи не була їхньою, не була з ними, а все – під ними, все в брутальній залежності, зверху притрушеній словесною оманою. „Україна для нас – найближча, це братський народ, що має спільні з нами історичні, культурні, світоглядні та цивілізаційні корені, не кажучи вже про мову і літературу", – в тому ж інтерв'ю плів далі нісенітниці провідний невіглас російської дипломатії.

А яке ж знайоме це сатанинське лукавство! З нього, з фарисейського загравання з українцями, починався соціялістичний експеримент більшовиків, який згодом перетворив XX ст. в суцільну трагедію. „Якщо Фінляндія, Польща, Україна відокремляться від Росії, в цьому нічого поганого нема. Що тут поганого? Хто так скаже, той шовініст", – писав Ленін в 1917 році, готуючи страшне ошуканство довірливим українцям.

А це вже Ленін 1918 року: „Втратити Україну – означає для нас втратити голову! Прошу вжити негайних заходів і надати в розпорядження товариша Тер-Арутюнянца 2,000 матросів для збройних дій проти буржуазної Центральної Ради".

А це вже Ленін 1919-го: „Запаси хліба на

(Закінчення на стор. 12)

Нова Верховна Рада – крок до нової України

КИЇВ. – 26 жовтня в Україні відбулися позачергові вибори до Верховної Ради. Очевидно, що війна на сході країни й економічні труднощі спричинили не найвищу участь виборців у голосуванні – менш ніж 60 відс. Найактивнішим виявився електорат Львівської, Івано-Франківської, Тернопільської та Волинської областей, найпасивнішим – у Луганській і Донецькій областях.

Вибори відбувалися за старою системою, за якою 225 депутатів обираються пропорційно за партійними списками, а інші 225 – в мажоритарних одномандатних округах.

Отже, за партійними списками до українського парляменту VIII скликання перше місце за кількістю голосів одержала партія „Народний фронт" (22.17 відс.), друге – партія „Бльок Петра Порошенка" (21.82 відс.), далі ідуть партія „Самопоміч" (11.01 відс.), „Опозиційний бльок" (9.35 відс.), Радикальна партія (7.44 відс.), Всеукраїнське об'єднання „Батьківщина" (5. 68 відс.).

Разом з кандидатами, котрі перемогли на мажоритарних округах, більшість все ж матиме „Бльок Петра Порошенка" – приблизно 130 осіб, а „Народний фронт" – тільки близько 80 депутатів.

Великою новиною є те, що виборці України не дозволили прорватися до парляменту кандидатам від Комуністичної партії, котра дотепер була однією з найбільш деструктивних, антиукраїнських політичних сил в Україні. Після того, як стали відомі висліди „екзитполів" щодо виборів, Президент П. Порошенко написав у своєму „Твіттері": „Понад три чверти вборців, які взяли участь у голосуванні, потужно та безповоротно підтримали курс України на Европу. Дуже важливий, символічний підсумок: народний суд, вищим від якого є лише суд Божий, виніс смертний вирок Комуністичній партії України. Вперше за 96 років в українському парляменті не буде комуністів". Щоправда, не пощастило на цей раз і „Свободі", і „Громадянській позиції" Анатолія Гриценка і „Сильній Україні" Сергія Тігіпка.

На жаль, і ці вибори привели у Верховну Раду таких більш ніж сумнівної політичної і моральної якости діячів, як колишні найревніші прибічники Віктора Януковича, тепер об'єднані в „Опозиційний бльок", справедливо названий в пресі „реінкарнацією Партії Реґіонів" – Нестор Шуфрич, Сергій Льовочкін, Наталія Королевська, Юрій Бойко та інші.

Загальні результати виборів свідчать, що жодна з політичних сил не дістала монопольного мандату на формування депутатської більшости. З цього можна зробити висновок, що вся українська політика буде після цих виборів ґрунтуватися на спілці чи співпраці двох найбільших сил – партій „Бльок Петра Порошенка" і „Народного фронту". Третім членом парляментської коаліції стане, найімовірніше, партія „Самопоміч" на чолі з міським головою Львова Андрієм Садовим.

Щодо порушень на виборчих дільницях, то їх було значно менше, ніж у 2012 році, але в цілому без них не обійшлося. Органи внутрішніх справ того дня отримали майже 400 повідомлень про підкупи виборців, розповсюдження незаконних аґітаційних матеріялів, пошкодженння бюлетенів, оприлюдення неправдивих відомостей тощо.

В день виборів позиції українських захисників у зоні Антитерористичної операції бойовики сепаратистських Донецької і Луганської „республік" обстріляли 18 разів. В самому Донецьку бойовики відкрили вогонь у групу людей, котрі шукали виборчу дільницю, аби проголосувати.

Не відкрилися виборчі дільниці в місті Щастя під Луганськом, так що жоден вояк з добровольчого батальйону „Айдар", який підпорядковується Міністерству оборони, не зміг проголосувати.

Загалом у голосуванні в парляментських виборах взяло участь майже 10 тис. українських військовиків.

Відразу наступного дня, 27 жовтня, головною в українських засобах масової інформації стала тема нової парляментської коаліції. На зустрічі з журналістами провідник партії „Бльок Петра Порошенка" Юрій Луценко

(Закінчення на стор. 14)

Вислід позачергових парляментських виборів в Україні 26 жовтня 2014 року

Перелік партій, чиї кандидати увійшли до складу Верховної Ради восьмого скликання.

- „НАРОДНИЙ ФРОНТ" – 22.17 відс.
- „БЛОК ПЕТРА ПОРОШЕНКА" – 21.81 відс.
- Об'єднання „САМОПОМІЧ" – 10.99 відс.
- „ОПОЗИЦІЙНИЙ БЛЬОК" – 9.38 відс.
- Радикальна партія – 7.44 відс.
- „БАТЬКІВЩИНА" – 5.68 відс.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Готували заколот в Одесі

ОДЕСА. – Служба безпеки України викрила та затримала 24 жовтня злочинну групу, яку створили та фінансували російські спецслужби. Ватажок групи, мешканець Одеси на прізвисько „Скат" був завербований співробітником Генерального штабу Збройних сил Росії Г. Степановим, який з Москви передавав таємними каналами зв'язку інструкції та готівку для організації антиукраїнської діяльности. Основним завданням цієї групи було підбурити мешканців реґіону до злочинів проти конституційного ладу, спровокувати проголошення так званої „Одеської народної республіки", організувати незаконні збройні формування з числа підготовлених найманців. „Скат" підтримував зв'язок з групою Ігоря Бєзлера з Горлівки, до якого особисто виїжджав за інструкціями. Горлівське бандформування за погодженням з російськими спецслужбами мало надавати одеській групі зброю та вибухівку для організації терактів в Одесі у листопаді-грудні цього року, гроші на виготовлення друкованої продукції та оплати блоґерів, які поширювали антиукраїнські матеріяли в Інтернеті. Під час обшуків вилучено вибухівку, детонатори, зброю та боєприпаси, листівки антиукраїнського змісту, засоби зв'язку, матеріяли таємного листування. *(„Укрінформ")*

Четвертий конвой рушив з Росії

МОСКВА. – 28 жовтня 100 вантажних авт, які, згідно з заявою російської влади, везуть харчі, медикаменти, питну воду та будівельні матеріяли, виїхали з Підмосков'я на Донбас. Це четвертий російський конвой з „гуманітарною допомогою". Росія офіційно не повідомляла українську сторону про намір відправити конвой до Луганської та Донецької областей. Про це заявив речник Інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони Андрій Лисенко. До цього російські вантажівки перетинали кордон без згоди української влади і без супроводу представників Міжнародного комітету Червоного Хреста. Повертаючись до Росії, вони вивозили військове устаткування і тіла убитих в Україні російських вояків. *(УНІАН)*

32-ий блокпост не існує

СМІЛЕ, Донецька область. – 27 жовтня відбулося відведення українського війська з блокпосту ч. 32 в районі селища Сміле, де 110 українських вояків оточували разом з сепаратистами російські десантники 34-го псковського полку, чеченці, серби та донські козаки. Поле довкруж блокпосту заміновано. Відхід відбувся без втрат, разом з технікою та озброєнням. На цій ділянці протягом боїв від вересня загинуло понад 10 осіб. Наразі відбувається розпізнання загиблих та з'ясування долі військових, що офіційно вважаються зниклими безвісти. Воякам надається психологічна та медична допомога. *(„Українська правда")*

Кобзон розважав терористів

ДОНЕЦЬК. – Народний артист СРСР Йосип Кобзон 27-28 жовтня виступив з концертами в Донецьку і Луганську. Українська влада заборонила співакові в'їзд до України, але Й. Кобзон заявив, що їде „до себе на батьківщину, до прекрасних людей". В Оперному театрі Донецька артист співав гимн самопроголошеної „Донецької народної республіки". Й. Кобзона бойовики призначили „почесним консулом ДНР" у Російській Федерації. На початку вересня депутати Дніпропетровської міської ради позбавили Й. Кобзона звання почесного громадянина Дніпропетровська, яке йому було присвоєно в 1995 році. *(„Укрінформ")*

Росія редагує українську мову

МОСКВА. – 28 жовтня Міністерство зв'язку і масових комунікацій Росії оприлюднило намір заборонити російським засобам масової інформації писати „в Украіні", оскільки ще у 1993 році уряд України визнав нормативними варіянти „в Україну", „з України". Росія вважає, що треба писати „на Україну" як „на околицю". Росіяни вважають написання „на Україні" історично усталеним. *(УНІАН)*

Ізраїль готує безпілотники

Світлана Глаз

ЄРУСАЛИМ. – 22-23 жовтня відбулася дводенна робоча візита Міністра закордонних справ України Павла Клімкіна до Держави Ізраїль. Міністер провів двосторонні зустрічі з Прем'єр-міністром Біньяміном Нетаньягу, спікером Кнесету Юлієм Едельштайном, Міністром закордонних справ Авіґдором Ліберманом і головою Комітету Кнесету з питань закордонних справ і оборони Зеєвом Елькіним.

У ході зустрічей обговорено пляни щодо дальшого розвитку українсько-ізраїльських взаємин у політичній, торговельно-економічній та культурно-гуманітарній сферах, домовлено про проведення в 2015 році Днів української культури в Ізраїлі та Днів ізраїльської культури в Україні.

Міністер провідав українців, які отримали важкі поранення під час Революції гідности та антитерористичної операції у східних реґіонах України, і наразі перебувають у клініці „Каплан" міста Реховот.

П. Клімкін вів переговори щодо придбання ізраїльських безпілотних літаків, які могли б вести постійне спостереження у зоні конфлікту на сході України. Ізраїль – один зі світових лідерів на ринку безпілотної літальної техніки, який поступається за обсягами її продажу лише США.

У 2012 році Ізраїль закупив в України 193 ракети і 32 пускові труби „Ігла-1" (SA-16 за клясифікацією NATO). Двома роками раніше Україна поставила Ізраїлю чотири ракети і дві пускові труби „Стріла-2" (SA-7), а також 75 ракет і 10 пускових труб різних модифікацій комплексу „Ігла". У 2008 році також в Україні була куплена одна система залпового вогню „Град" (BM-21).

22 жовтня відбулась зустріч П. Клімкіна з Патріярхом Єрусалимським Теофілом III. Міністер відзначив важливу ролю провідника Єрусалимської церкви у просуванні ідей миру та єднання, запросив Патріярха відвідати Україну.

На Святій землі П. Клімкін помолився за єдину неподільну Україну та її европейське майбутнє, а також дав інтерв'ю провідним ізраїльським засобам масової інформації, відповів на запитання щодо майбутнього розвитку взаємин України та Ізраїлю.

П. Клімкін – росіянин, народився 1967 року в Курську, 1991 року закінчив у Москві Фізико-технічний інститут, згодом переїхав в Україну.

Спостерігачі від УККА побували на виборах

27 жовтня УККА видав заяву про відбуті вибори до Верховної Ради.

Місія міжнародних спостерігачів на виборах від Українського Конґресового Комітету Америки (УККА) проводила спостереження на дострокових виборах до Верховної Ради України в дев'яти реґіонах, зокрема у Дніпропетровській, Харківській, Київській, Львівській, Миколаївській, Одеській, Закарпатській, Запорізькій та Житомирській областях, а також у закордонних виборчих дільницях у США та Ірляндії. Очолювали делеґацію президент УККА Тамара Олексій та віце-президент Андрій Футей. Усі учасники делеґації УККА приїхали до України за свої власні гроші.

Довгостроковий головний спостерігач від УККА Ріно Доменіко відзначив, що Центральна виборча комісія була відкрита до співпраці і робила все можливе, аби виборчий процес був прозорим і демократичним. Також дуже важливою була вперше застосована цього року електронна звітність спостереження за виборчим процесом, що дозволяє подавати інформацію в режимі реального часу.

Спостерігачі від УККА не бачили випадків застосування та використання адміністративного ресурсу, всі кандидати і політичні партії мали вільний доступ до засобів масової інформації на відміну від попередніх парляментських виборів 2012 року.

105 спостерігачів від УККА відвідали 300 виборчих дільниць в міських та сільських місцевостях і, незважаючи на незначні порушення, вважають, що дочасні вибори народних депутатів України 26 жовтня проводилися прозоро та вільно згідно з демократичними стандартами. Місія підтверджує, що позачергові вибори 26 жовтня відповідали міжнародним стандартам вільних і справедливих виборів та відображають волевиявлення українського народу.

УККА хоче відзначити зусилля Центральної виборчої комісії, спрямовані на забезпечення права кожного українця проголосувати. Через війну на сході України і намагання проросійських терористів зірвати парляментські вибори в Донецькій та Луганській областях, менше 10 відс. українців були позбавлені права голосу в цих реґіонах України.

УККА сподівається, що новообрані депутати Верховної Ради України якнайшвидше створять коаліцію та оберуть коаліційний уряд для проведення необхідних реформ направлених на подолання корупції, верховенства та стабілізацію ситуації в країні, що сприятиме руху України до Евроатлантичної спільноти.

УККА дякує усім спостерігачам, які витратили час і гроші, щоб взяти участь у спостережній місії. Їх самовіддана праця та прихильність до України задля її демократичного розвитку є неоціненою і заслуговує на щиру повагу.

США підтримуватимуть зусилля України

22 жовтня до „Свободи" надійшла вміщена нижче заява Посольства США в Україні напередодні виборів Верховної Ради.

Якісно підготовити і добре провести вибори – непросте завдання для будь-якої країни. Зараз, коли громадяни України готуються вдруге цього року піти на виборчі дільниці, ми сподіваємося від уряду України і всіх політичних партій дотримання їхнього наміру провести парляментські вибори у відповідності до міжнародних норм і з повагою до базових прав і свобод українців. Сюди входить і чітка згода усіх задіяних у виборчому процесі, що різноманітні „звичні практики", що псували попередні парляментські вибори, в тому числі насильство і залякування, не будуть толеруватися ні перед днем голосування, ні у сам день виборів, ні після нього. Сполучені Штати готові працювати з усіма політичними партіями і лідерами, які відкидають подібні прийоми і працюють в ім'я успішного волевиявлення 26 жовтня.

Ми захоплюємося Україною і українським народом за те що, незважаючи на численні виклики, які постали зараз перед країною, налаштованість підтвердити відданість країни демократичному процесові залишається непорушною, і ми готові співпрацювати з новим українським парламентом у боротьбі проти корупції і задля просування реформ. Сполучені Штати продовжуватимуть підтримувати зусилля українців самостійно визначати своє майбутнє в Европі і розбудовувати більш згуртовану, безпечну, незалежну і заможну Україну. Ми також залишаємося відданими роботі з Україною та іншими партнерами заради віднайдення мирного розв'язання поточного конфлікту на сході України.

Посольство США в Україні

Переходимо на зимовий облік часу

У неділю 2 листопада, о 2-ій год. ночі, в США впроваджується зимовий облік часу, для чого стрілки годинників треба буде перевести на одну годину назад.

АКТУАЛЬНА ТЕМА

Найгірші та найкращі партійні програми

Чи Революція гідности і війна на сході України зробили передвиборні партійні програми конкретнішими, глибшими, новішими? На це запитання відповідає у нижче вміщеній статті відомий український філософ і політичний експерт СЕРГІЙ ДАЦЮК.

Так сталося, що українська еліта практично ніколи не переймалася написанням ґрунтовних програм, а тим більше їх послідовним виконанням. З програмною діяльністю наші партії не мають жодних справ навіть на виборах – їх пишуть „піарники": в основному як декларації.

Практично всі українські програми, що були виписані та хоч трохи виконані, здійснювалися не партіями, а урядом; розроблялися не в Україні; виконувалися урядом під зовнішнім тиском – Міжнародного валютного фонду, Европейського союзу, Росії, США.

Цього разу ми маємо справу з більш-менш серйозним ставленням хоч деяких партій до програмування своєї діяльности. Це, звичайно, не означає, що все заявлене буде виконано, але з огляду на те, що деякі програмні пропозиції на декларативному рівні прийняття законів уже виконуються, у мене виник стриманий оптимізм.

Щоб порівняти партійні програми, розгляну винятково програми тих партій, які, згідно з останніми соціологічними опитуваннями, проходять у парламент. Окрім того, я розташую їх у порядку зростання моїх симпатій до тих чи інших програм за такими критеріями оцінки: логічність-суперечливість; декларативність-конкретність; традиційність-іноваційність.

Найгіршою за своєю суперечливістю, декларативністю та відірваністю від життя є програма „Опозиційного бльоку". Тези програми є явно реакційними і звинувачувальними щодо влади, хоча представники саме цієї партії призвели до кризи в Україні, перебуваючи на владних посадах чи бізнесових позиціях (вони, очевидно, звинувачують самі себе). Деякі тези є просто шкідливими для України, як от критика люстрації чи заклик до забезпечення стабільности, що під час революції та війни виглядає як контрреволюційна чи зрадницька теза. Програма є декларативною, без жодної конкретики. Пропозиції традиційні (мова, реґіоналізм) або запозичені від інших партій (реформи, децентралізація).

Дещо конкретнішою, але все одно дуже погано, є програма „Сильної України". Тези програми містять сумнівні пропозиції, як от реґіоналізація управління, тобто своєрідний евфемізм федералізму, що посилюється ідеєю збереження реґіональних (обласних) рад, чи пріоритети реформування збройних сил – „висока платня і соціяльний захист вояків і офіцерів, впровадження сучасних типів озброєнь". В той час, як пріоритети такої реформи – високий рівень обороноздатности країни, поява військової теорії та стратегування, професійний вишкіл підрозділів з професіями сучасної війни (спецназ, розвідка, диверсійні загони, кібервійська). Також сумнівною виглядає теза економічного патріотизму (своєрідний патерналізм), яка в принципі непоєднувана (тобто суперечить) наступній тезі – економічної свободи (патерналізм означає обмеження економічної свободи). Теза боротьби з корупцією виписана декларативно. Глава 3 – „Соціяльний порятунок та боротьба з безробіттям" геть не враховує реальну ситуацію революції та війни, бо написана мовби п'ять років тому.

Радикальною, патріотичною, але дуже декларативною є програма „Радикальної партії Олега Ляшка". В принципі програма відповідає основній ознаці цієї партії – чистий популізм. Але хотілося б хоч якоїсь конкретики. „Корупцію на вила!" – це добре, але на які вила і яку саме корупцію треба настромити? Теза про десепаратизацію правильна, але відсутні якінебудь пояснення, що це таке і як цього досягати. Також незрозумілою є в цьому тексті теза про повернення ядерного статусу України. Сама по собі теза є унікальною для наших партій, бо жодна інша партія не спромоглася на таку заяву, але в такому вигляді і в такому місці програми це не виглядає серйозно. Через декларативність програми не можна зрозуміти, хто такі „прості люди" і чому саме економіка має бути для них. Середня кляса – це прості люди? Ніби не прості, бо забезпечені. Але економіки розвинутих країн будуються саме задля середньої кляси, а не простих людей.

Більш-менш конкретною, але дуже суперечливою і незрозумілою, є партійна програма „Блоку Петра Порошенка". Водночас вона є дуже декларативною. „Перезавантаження влади" – це не програмний термін, в той же час люстрація згадується в програмі винятково щодо „судових, правоохоронних, податкових і митних органів", чого явно не досить. Так само передбачається зберегти обласні ради в Україні, що поєднує цю позицію з реґіоналізацією управління „Сильної України" і явно не відповідає ідеї децентралізації. Децентралізація влади виписана непогано, але як при цьому вдасться зберегти задекларовану унітар-

(Закінчення на стор. 12)

Названо винних у трагедії під Іловайськом

КИЇВ. – Тимчасова слідча комісія Верховної Ради з розслідування обставин трагедії під Іловайськом вважає, що в цих подіях винен екс-міністер оборони Валерій Гелетей і начальник Генерального штабу Віктор Муженко.

Зокрема, до трагедії призвели помилкові кадрові призначення в силовому бльоці, неадекватні дії В.Ґелетея і В. Муженка напередодні, а також те, що Президент Петро Порошенко не ініціював введення воєнного стану.

„Помилкові кадрові рішення істотно ускладнили обстановку, а неадекватні дії Міністра оборони Гелетея і начальника Генштабу – Головнокомандувача Збройних сил України Муженка привели до Іловайської трагедії", – сказано у звіті.

На думку комісії, в результаті невиконання норм закону „Про оборону України" щодо введення воєнного стану, не було створено єдиного центру організації оборони країни – ставку Верховного головнокомандувача – і як наслідок, не був введений у дію стратегічний плян для відбиття агресії проти України.

„Невведення воєнного стану призвело до дезорганізації управління військовими діями, що в значній мірі спровокувало іловайські події", – сказано в тексті звіту. Комісія вважає, що рівень координації дії силових структур, навіть для умов АТО, був і залишається незадовільним. Незадовільно організовано роботу Генерального штабу з управління операцією.

У документі також наголошується, що пропозиції керівників секторів оборони не сприймалися, „рішення щодо них, як правило, не приймалися зовсім".

Крім того, в документі сказано, що будь-які доповіді з зони бойових дій про реальну обстановку в секторах оборони, які „не відповідали переможним настроям" В. Гелетея і В. Муженка, викликали повне несприйняття і відповідну аґресію аж до звинувачень у боягузтві і до погроз кримінальним переслідуванням.

„Рішення керівництва за такими доповіддями, необхідні для організації оборони та мінімізації втрат, до уваги не бралися", – сказано в документі.

Прийняте в штабі АТО рішення про операцію в Іловайську не базувалося на перевірених розвідданих і не було забезпечено необхідними силами і засобами, наголошується у звіті Тимчасової слідчої комісії.

Як заявив голова комісії, депутат від „Батьківщини" Андрій Сенченко, вісім членів комісії підтримали звіт, а три – відмовилися.

Комісія продовжуватиме свою працю до завершення каденції Верховної Ради нинішнього скликання.

(„Українська правда", 20 жовтня)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Вибори усунули Компартію

КИЇВ. – „Українці ухвалили смертний вирок Комуністичній партії України, надали кредит довіри владі та проголосували за европейський вибір", – так Президент Петро Порошенко 27 жовтня оцінив результати позачергових виборів до Верховної Ради. Вперше за 96 років в українському парляменті не буде комуністів. Провідник Комуністичної партії Петро Симоненко сказав, що він упевнений у проходженні його партії до Верховної Ради на наступних виборах.*(„Укрінформ", „Українська правда")*

Дипломатичний статус для Савченко

МОСКВА. – 27 жовтня Басманний суд Москви розглядав клопотання слідства про продовження арешту українки Надії Савченко, яку на засідання суду не привезли через те, що вона перебуває під психіятричною експертизою. Суд продовжив її ув'язнення до лютого 2015 року. Н. Савченко, яка воювала на Донбасі на боці української армії, звинувачують у причетності до вбивства російських журналістів біля Луганська. У Києві її вини не визнають і вважають Н. Савченко військовополоненою. Партія „Батьківщина" вирішила включити Н. Савченко в склад делеґації Верховної Ради до Парляментської Асамблеї Ради Европи. „Дипломатичний статус дозволить наполягати на негайному її звільненні", – сказала Юлія Тимошенко. Але адвокат Н. Савченко Марк Фейгін вважає, що це не ґарантуватиме її звільнення, хоча може пом'якшити вирок. *(Бі-Бі-Сі)*

Нові посадові призначення

КИЇВ. – Президент України Петро Порошенко 15 жовтня призначив Валерія Гелетея начальником Управління державної охорони України. 13 жовтня призначені нові начальники управлінь Служби безпеки України: Володимир Захарець – в Тернопільській області, Валерій Мечкало – в Рівненській області, Володимир Пахнюк – в Житомирській області. Призначено Вадима Вахрушева Послом України в Королівстві Савдійська Арабія, Олега Шамшура – Послом України у Французькій Республіці, Андрія Дещицю – Послом України в Республіці Польща. Ігоря Смешка призначено головою Комітету з питань розвідки при Президентові України. 23 жовтня призначено Віктора Назаренка головою Державної прикордонної служби України. *(Офіційне представництво Президента України)*

Встановлена нова медаля

КИЇВ. – З метою гідного відзначення громадян з нагоди 70-ої річниці визволення України від нацистів Президент України Петро Порошенко 28 жовтня установив медалю „70 років визволення України від фашистських загарбників", якою будуть відзначені учасники бойових дій 1941-1945 років, інваліди війни, колишні неповнолітні в'язні концентраційних таборів, ґетто, інших місць примусового тримання, створених Німеччиною та її союзниками в період Другої світової війни, а також діти, які народилися в зазначених місцях примусового тримання їх батьків. Вручення медалі проводитиметься в урочистій обстановці. *(Офіційне представництво Президента України)*

Україна осуджує заяви Москви

КИЇВ. – У Міністерстві закордонних справ (МЗС) України вважають деструктивними і провокаційними заяви російських посадовців щодо проведення бойовиками „ДНР" та „ЛНР" виборів, запланованих на 2 листопада. Про це заявив 28 жовтня на брифінґу речник МЗС України Євген Перебийніс. Міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров заявив, що Росія готова визнати результати „виборів" у самопроголошених республіках. Також пресскретар президента Росії Дмитро Пєсков заявив, що у Росії немає причин для того, щоб не визнавати „вибори", заплановані бойовиками на Донбасі. Водночас США і Евросоюз заявили, що ця акція буде порушенням мінських домовленостей. *(УНІАН)*

АМЕРИКА І СВІТ

Путін – за ведмежу сутність Росії

МОСКВА. – Виступаючи 23 жовтня на засіданні дискусійного клюбу „Валдай", російський Президент Володимир Путін заявив, що Росія буде захищати свої інтереси, незважаючи ні на що. Один з його геополітичних перлів: „Пам'ятаєте чудову фразу: „Те, що дозволено Юпітеру, не дозволено бику". Але ми не можемо погодитися з такими формулюваннями. Може, бикові й не дозволено, але я хочу вам сказати, що ведмідь ні в кого дозволу питати не буде". Також В. Путін, ставлячи реальність з ніг на голову, звинуватив Західні держави в тому, нібито вони після розпаду СРСР вирішили, що можна не рахуватися з Росією і стали робити „все, що хочеться, взагалі не зважаючи ні на які правила", маючи на увазі ту обставину, що Захід підтримує Україну і її територіяльну цілісність. З приводу цього газета „Вашінґтон Пост" висловила прямо протилежну думку: „На відміну від інших країн Центральної Европи, Росія ніколи не намагалася змінитися в европейському дусі. Замість цього колишні офіцери КҐБ, вірні СРСР, взяли владу в свої руки і разом з організованою злочинністю доклали зусиль, щоб в країні не зформувалися демократичні інститути. А протягом останніх 10 років ці клептократи намагаються відновити імперію". *(„Дзеркало тижня")*

Підстав для скасування санкцій нема

БРЮСЕЛЬ. – В результаті свого засідання 24 жовтня, Европейська Рада не знайшла підстав для перегляду санкцій, запроваджених раніше проти Російської Федерації, і залишила їх у силі. В опублікованому за підсумками цього засідання комюніке Европейська Рада закликала Російську Федерацію сприяти політичній стабілізації і відновленню економіки України. Учасники засідання підкреслили, що Еврорада „не буде визнавати незаконну анексію Криму". Крім того, у комюніке наголошується, що Росія повинна взяти на себе відповідальність за повне втілення в життя досягнутих у Мінську угод. Москва повинна припинити будь-яке пересування військових і зброї зі своєї території на територію України і використовувати свій вплив на бойовиків, щоб ті виконували взяті на себе в Мінську зобов'язання. *(„Дзеркало тижня")*

У Німеччині вибухнув газопровід

ЛЮДВИҐСГАВЕН. – 23 жовтня у результаті потужного вибуху газового трубопроводу у цьому німецькому місті загинула людина, ще 11 осіб постраждали. Вибух був такої сили, що в радіюсі 100 метрів повилітали шиби з вікон, стовп вогню піднімався понад 100 метрів. Вибуховою хвилею пошкоджено припарковані автомобілі та будівельну техніку, кілька авт згоріли повністю, знищені вогнем десятки дерев та пошкоджено десятки будинків. Вибух стався неподалік від найбільшого в світі хемічного концерну BASF". Відомо, що газопровід „Gascade", який вибухнув, перебуває у спільній власності BASF і російської державної компанії „Ґазпром". *(„Кореспондент")*

З Польщі вигнали російського журналіста

ВАРШАВА. – 25 жовтня Міністерство закордонних справ (МЗС) Польщі скасувало, на вимогу Аґентства внутрішньої безпеки країни, акредитацію для діяльности в Польщі кореспондентові російського інформаґентства „Росія сьогодні" Леонідові Свиридову. Він повинен залишити польську територію. Як повідомили в польському МЗС, з 24 жовтня Леонід Свиридов втратив право використовувати посаду закордонного кореспондента, акредитованого для праці у Польщі. Речник Аґенства внутрішньої безпеки Мацей Карчинський повідомив, що спецслужба надіслала на адресу МЗС спеціяльне подання у цій справі. „Воно є таємним і ми не можемо з цього приводу надавати будь-яку інформацію", – констатував М. Карчинський. Як повідомляють польські засоби масової інформації, кілька років тому Міністерство закордонних справ Чехії не продовжило акредитацію в цій країні тому самому Л. Свиридову, а чеська преса стверджувала, що він був російським шпигуном. *(Бі-Бі-Сі)*

З ХРИСТИЯНСЬКОГО ПОГЛЯДУ

„Слухайте уважно!"

Представляти нашим читачам Єпископа Української Греко-Католицької Церкви, Екзарха Паризької єпархії, організаційного і наукового засновника Українського Католицького Університету у Львові було б навіть нечемно – його добре знає і ним гордиться вся українська громада США, усе світове українство. Людина фундаментальних знань в галузі історії Церкви і богослов'я, в галузі світової культури, Владика БОРИС ҐУДЗЯК водночас ніколи не стояв осторонь найгостріших проблем нашого часу – національних, загальноевропейських, загальнолюдських, висловлюючись про них з такою глибиною і відкритістю, що кожна його думка набуває значення духовної науки. Про це свідчать нижче вміщені відповіді Владики Бориса на запитання кореспондента інтернет-видання zbruc.eu Володимира Бєґлова.

– Кажуть, світ збожеволів. У чому причина цього божевілля?

– Таке твердження нагадує мені інше – про те, що „молодь сьогодні погана". Кожне покоління каже, що „світ збожеволів". Усім нам хочеться відчуття унікальности власної кризи. Зрештою, у цьому є велика частка правди – люди щоразу зустрічаються з новими, неповторними труднощами. Але природа таких різних історій і таких різних випробувань завжди однакова, тож і вихід з кризи у будь-якому часі має універсальну, просту природу – не жити на шкоду комусь, жити жертовно, корисно.

Я б не засуджував сучасність так, як Ви. Є багато позитивних ознак. Наприклад, за останніми дослідженнями, рівень бідности на плянеті понизився. Хоч як це боляче прозвучить в Україні, але у світі сьогодні є менше воєн, ніж в будь-який інший період історії.

Проблем також багато. Мені здається, що є великі труднощі у Західньому світі, там часто панує заперечення правдивих цінностей. Можливо, роля України сьогодні для Заходу є визначальною. Ми бачили Евромайдан і людей на ньому, ми бачили подвиг героїв Небесної сотні. Це була велика жертва і великий прояв жертовности – коли люди віддали своє життя за правдиві, загальнолюдські цінності. Це відчули усі: і той президент, який втік, і народ, який консолідувався. То було дуже яскраве свідчення. У цьому контексті мені здається, що, незважаючи на позитивні досягнення й неймовірні прориви, поняття жертви й жертовности на Заході є призабутим, чомусь не актуальним. Люди забули про якісь священні речі, і тут, напевно, можна говорити про божевілля...

– Людство стає людством, у якому не вистачає місця власне для людини. Зі спільноти людство перетворилося на механізм, у якому кожен має чітку „прикладну" функцію: робота-дім-робота. Де тут людина? Ви її шукали з ліхтарем?

– Справді, є прості речі, від яких ми, на жаль, віддалилися. Наприклад, родинна трапеза. Я пригадую з власного дитинства, що ми з батьками завжди снідали та вечеряли разом, вчотирьох. Ми зустрічалися вранці і ввечері в один і той самий час, майже до хвилини. Це був такий простий, але такий унікальний час на те, щоб побути разом. Мені здається, що ось такі, не-віртуальні стосунки є дуже потрібними. Потрібно спілкуватися наживо, бути поруч.

Сьогодні ми перебуваємо лише на початку цієї ери віртуального спілкування. Думаю, що усі плюси та мінуси зможемо оцінити десь лише за 50 років. А зараз розгублено стоїмо перед усім багатством, усією палітрою тих можливостей, які перед нами відкрилися. Соціяльні мережі, блоґи, інтернет загалом є дуже корисними – згадаймо хоча б, наскільки такий спосіб спілкування виявився помічним під час Майдану. Але трудність у тому, що ми готові брати усе це повністю. Трудність у тому, що ми не даємо собі труду визначити, що для нас є потрібним, а без чого можна обійтися.

Час справді стає шаленим, але я думаю, що ми не є приречені. Знаєте, коли з'явилися першодрукарі, коли книги почали друкувати у відносно великих обсягах, це також була революція комунікації. Коли европейці відкрили Америку, це теж був переворот. Інформації ставало більше. „Світ валився!". Валився, але не завалився.

Сьогодні, у цьому шаленому часі, помітьте, люди починають горнутися до тих осіб і ситуацій, які привертають нас до того, чого наше серце прагне. Візьмімо за приклад Кардинала Любомира Гузара. Безумовно, важливим є те, що він каже, але не менш важливим є те, як він говорить. Кардинал Гузар спілкується повільно, спокійно, з гумором. Гумор – це спосіб легко відкрити людині нові знання. І йому це вдається, Любомир Гузар повертає людей до Бога, до Великого Бога. На мою думку, світ приходить до цього – до пауз, перепочинку, думання. До миру.

– Говорячи про віртуальне спілкування, Ви наголосили на дисципліні обирати те, що для тебе є справді важливим. А як вибрати? Як можна зрозуміти, що для тебе є справді важливим, а що – задля годиться? Як наважитися на таку дисципліну?

– Ми чуємо дуже багато голосів, щохвилини натрапляємо на подразники, які будь-що прагнуть нашої уваги. Простори, і віртуальні, і реальні, „заліплені" реклямами – від напоїв до магії. Усе навколо пропонує нам отримати щось за ніщо. Чи це можливо? Чи можливо отримати щось за ніщо? Ні, звичайно.

Думаю, що чудовим способом відрізнити вартісне від другорядного є уважне слухання. Уважне слухання завжди є критичним. Коли ми слухаємо й аналізуємо, а не лише „розвішуємо вуха", нас складно надурити, збити зі шляху. Тут мова не лише про порятунок від авантюрних пропозицій, тут ідеться і про те, що, слухаючи уважно, людина може почути себе і відповісти на питання: „Чого саме я хочу? Що справді є необхідним?".

Переконаний, що справді великі люди уміли слухати. А відтак – прислухатися. Цього часто бракує сьогоднішнім українським політикам. Розвиваючи власні проєкти, пишучи закони і працюючи „на камери", вони забувають уважно слухати тих, кого представляють, кому власне й служать. Провідником є не той, хто наказує. У першу чергу провідником є той, хто провадить, бо чує своїх підопічних.

Однак, не лише там, нагорі, вміння слухати допомагає. У нашому повсякденному житті теж дуже важливо чути. Чи чуємо ми наше втомлене тіло, коли на годину довше засиджуємося вночі на новинних сайтах і в соціяльних мережах? Я сам себе часто на цьому ловлю – коли неможливо відірватися від монітора, бо тяжко не знати, що відбувається в Україні. Однак, над цим треба працювати, контролювати себе. Буде дуже неправильно, якщо ми будемо цілий час втомленими. Не варто щоразу думати: „Якщо я цього не зроблю, ніхто не зробить. Якщо я дам слабинку, світ завалиться...".

– Але дуже часто так і є. Особливо серед духовенства. Треба дуже багато працювати...

– Так, це правда. Однак, треба пам'ятати не лише про те, що ти робиш, але й про те, як ти це робиш. У цьому розумінні особа Любомира Гузара є для мене дуже показовою. Своїм життям він приносить у світ значення свого імені – Любомир, тобто „любов у мирі", „у мирі любов". Коли ми занадто втомлюємося, навіть найкращі наші наміри, найсвітліші вчинки часто позначаються саме втомою, а не любов'ю. Треба уміти знаходити хоч трохи часу на себе.

– А час на себе – це що?

– Погляньте, навіть тварини відпочивають, навіть вони потребують зупинки. Згадайте, як на вулиці ми бачимо часом нервових, „засмиканих" бродячих собак. Вони завжди готові втікати, або огризнутися, захищатися. Так само і люди. Коли ми цілий час „на ногах", коли не спілкуємося достатньо і тепло з близькими, ми стаємо як ті собаки – з „загнаним" блиском в очах.

Дайте собі зовсім трохи часу на відпочинок, часу на певне споглядання, на здорову самотність. Ну от хоча б почитайте. Ми так мало ста-

(Закінчення на стор. 15)

ДУМКА ЕКСПЕРТА

Росія – перед апокаліпсисом

Через санкції, які проти Росії запровадив практично увесь цивілізований світ, занепад прийде до Росії вже зовсім скоро. Таку думку на своїй сторінці у „Facebook" висловив колишній віце-прем'єр-міністер уряду Росії АЛЬФРЕД КОХ. Нижче вміщуємо уривки з міркувань цього автора, відомого політичного і економічного експерта.

Що ми маємо? Санкції проти нас не скасували. Донбас ми не забрали. І як виявилося, й не збиралися. Люди (багато) загинули. У тому числі й росіяни. Ціна на нафту падає. Бюджет іде до чортів собачих. Економічне зростання дорівнює нулю. Промислового зростання немає. Валютні надходження падають. Платіжний баланс країни погіршується з кожним днем.

Скоро настануть часи, коли і критичний імпорт стане проблематичним (ліки, запчастини до електроніки, до контрольно-вимірювальної апаратури в медицині, енерґетиці і т.д.).

Рубль валиться. Інфляція до кінця року буде очевидно двозначною. У поєднанні з нульовим ростом це клясична стаґфляція, жах для будь-якого уряду. Вивезення капіталу досягне півтора сотень мільярдів долярів. Інвестиції зупиняться, а ті, що робитиме держава, стануть просто банальним закопуванням грошей в землю (типу газопроводу „Сила Сибіру", який потрібен тільки Ротенберґам).

Ринок нерухомости завалиться. З ним валяться спочатку девелопери, а потім банки, які видавали кредити. Вклади громадян зникнуть разом з цими банками. Поточну платню цих людей буде з'їдати інфляція.

Правове свавілля досягне жахливих форм. Люди просто почнуть зникати невідомо куди. Втім – відомо. Але там будуть розводити руками і говорити, що не в курсі. Що шукають. Але вони ж, мовляв, не чарівники.

Політична система виродиться у виконання примх і диких фантазій однієї людини. Держава набуде форми, яка найбільше відповідатиме особистим комплексам і фобіям цієї людини.

Засоби масової інформації осатаніють остаточно і будуть у всьому звинувачувати Захід і Україну.

Влада звернеться до Китаю в надії на те, що той підкине грошенят. Він нічого не дасть. Адже більше всіх у слабкій і аґонізуючій Росії зацікавлений саме він.

Тоді влада кинеться до американців. Американці широко посміхнуться і скажуть: 1) „Путіна – в Гаагу" (як Мілошевича); 2) демонополізація і приватизація засобів масової інформації; 3) вільні вибори з допуском всіх бажаючих, під контролею міжнародних спостерігачів; 4) конституційна реформа; 5) відмова від ядерного статусу і роззброєння під контролею НАТО; 6) військові бази НАТО на території Росії.

Ми відмовимося. Тоді вони скажуть: „Ідіть назад до китайців". Китайці скажуть: „ОК! Так вже й бути, ми вам допоможемо. Але у нас одна умова: заміна народу. Ми до росіян ніяких претензій не маємо, але у нас народ більш ефективний. Тут немає нічого особистого, це просто бізнес".

Китайці пояснять, чому так станеться: „Міркуйте самі. Коли ви берете в управління фарму і бачите, що там стадо складається з корів середньої породи, то ви розумієте, що його потрібно замінити на корів ґольштинської породи. Просто тому, що ґольштинці дають більше молока при тих же витратах. А це менш продуктивне стадо потрібно взяти на ковбасу. І при цьому у нас немає ніякої неприязні до середньоросійських корів. Просто вони нам не потрібні для наших завдань. Так і тут: які можуть бути контраргументи? Нам потрібні ваші ресурси. Ми їх освоїмо без вас. Ви нам не потрібні. Навіщо нам вас годувати і зберігати? Ідіть на ковбасу. Наші китайці з нашими завданнями впораються краще".

Злякавшись цієї дивної правди, ми знову кинемось до американців. І будемо виконувати їх шість умов. Ось до чого приведе нас наша боротьба за „русскій мір" і „окрему цивілізацію". Втрата суверенітету і навіть розпад держави – цілком реальна перспектива при такому розвиткові подій.

А покищо радійте – „Уракримнаш!" „Всенаше!", „Росіяни не здаються!" І т. д...

(Переклад з російської мови: „Газета по-українськи", 4 жовтня)

СВІТ ЕКОНОМІКИ

„Мирний атом" виб'є „газову зброю" з рук Путіна

Залежність усіх без винятку національних економік, а отже, й економіки ґльобальної, від енерґоносіїв на сьогоднішній день така велика, що вуглеводневі ресурси в руках деяких держав, зокрема Росії, дають їм можливість політичного тиску на інших. Чи є на це рада? У нижче вміщеній статті оглядач українського незалежного телеканалу „Еспресо ТВ" ТАРАС ПАНЬО пише, що Велика Британія повертається до активного розвитку ядерної енерґетики. А це означає, що дві з трьох ключових економік Европи фактично беруть курс на відмову від активного використання вуглеводнів в енерґетичній сфері. Отож і Україні варто звернути увагу на цю тенденцію.

Новина про те, що Велика Британія після двадцятирічної перерви вирішила побудувати нову ядерну станцію, не була цілковито несподіваною – проєкт розроблявся вже доволі давно. Водночас ця затія до останнього моменту викликала сумнів, оскільки плян слід було узгоджувати з Европейською комісією, а немалу вартість будівництва слід було покривати за допомогою державного кредиту. Проте всі рішення прийняті, дозвіл отримано, і жодних інших принципових перепон для початку будівництва немає.

А будівництво це, вірогідно, матиме принципове значення для економічного та геополітичного майбутнього не тільки Об'єднаного Королівства, але й Европи загалом. За умови, звичайно, що станція нового покоління „Hinkley Point C" доведе економічну вигоду і безпеку в експлуатації.

Всі ми не раз чули про залежність Болгарії, Італії чи, приміром, Німеччини від російських вуглеводнів. Водночас якось не доводилось чути про критичну залежність Франції. Причина полягає не в тому, що у Франції є свій газ чи нафта у великій кількості. Причина в тому, що Франція отримує 75 відс. електроенерґії з атомних електростанцій. А решту – переважно з відновлювальних джерел. І за чимало років експлуатації багатьох енерґоблоків направду серйозних інцидентів з витоком значної кількости радіоактивних матеріялів у Франції не було. При тому промисловість пристосована до максимального використання вітчизняної електрики, а не закупленого газу.

Тепер за прикладом Франції рушила і Британія. Станція „Hinkley Point C", за пляном, матиме потужність у 3,200 меґавати – виробляючи, в такий спосіб, 7 відс. електроенерґії, необхідної для Британії. При тому загальна кількість ґенерованої на атомній станції електрики виросте в королівстві з сьогоднішніх 16 до 23 відс. У разі успішного здійснення проєкту будуватимуться нові станції.

Безумовно, перехід на атомні електростанції має дещо вимушений характер – країні критично потрібно оновлювати ґенеруючі потужності, оскільки значна частина електрики виробляється на теплових електростанціях, чий вік перевищує 30 років. Водночас той факт, що Велика Британія покладається на розвиток ядерної енерґетики та отримання енергії з відновлюваних джерел (переважно вітро- та приливна енерґетика) свід-

(Закінчення на стор. 14)

АМЕРИКА І СВІТ

Москва провокує прибалтійців

ТАЛЛІН. – 23 жовтня Міністерство закордонних справ Естонії надіслало Посольству Росії ноту протесту в зв'язку з грубим порушенням російським військовим літаком естонського повітряного простору. Винищувачі НАТО та Швеції вилітали на перехоплення російського літака-розвідника, який деякий час перебував в естонському повітряному просторі. У НАТО повідомили, що після того, як радар виявив невпізнаний літак, що пролітав поблизу повітряного простору НАТО в Балтійському морі, в повітря були підняті винищувачі з Данії, а також португальські „F-16", які беруть участь в місії з патрулювання повітряного простору над країнами Балтії. Літак був впізнаний як російський ІЛ-20, що вилетів з Калінінграда в напрямку Данії. Російський літак спочатку перехопили данські винищувачі F-16, а потім, коли він вирушив далі на північ, винищувачі Швеції, яка не входить до складу НАТО. Потім російський літак знову полетів на південь і увійшов в повітряний простір Естонії. *(УНІАН)*

Росія забруднює Арктику

МОСКВА. – Російське інтернет-видання Znak.com, посилаючись на екологів, повідомило, що одне з природних озер Арктики, Нґарка-Нерадсалято, небезпечно забруднюється неочищеними стоками з території летовища „Бованенково". Брудні стоки – приблизно 200-250 кубометрів на місяць – почали витікати з території летовища ще в 2012 році. Місцеві активісти-екологи не мають можливости здійснити ретельну перевірк, оскільки дорога до озера належить „Ґазпромові" і без спеціяльних дозволів їздити нею не можна. Керівник спеціяльної програми „Ґрінпіс Росії" Дмитро Артамонов вважає, що мова може йти про серйозне, особливо в умовах Арктики, забруднення, оскільки процеси розпаду нафтопродуктів у цьому реґіоні відбуваютьсїя значно повільніше, ніж на „великій землі". *(УНІАН)*

Німецькі компанії сприяють Росії

МОСКВА. – 23 жовтня німецькі компанії, які тісно співпрацюють з Росією, обговорили у підмосковській резиденції російського Прем'єр-міністра Дмитра Медведєва питання інвестування Російську економіку в умовах санкцій. Всупереч тому, що протягом декількох місяців Захід намагається з допомогою санкцій змусити Росію змінити свою позицію в українській кризі, багато топ-менеджерів міжнародних, зокрема німецьких, компаній, продовжують підтримувати тісні стосунки з Росією. У таємній нараді ради з німецької сторони взяли участь голова концерну „Metro" Олаф Кох, голова правління компанії „Bayer" Марейн Декерс, а також керівники „BASF" і „Exxon" Курт Бок і Йоганес Тойсен. Перераховані компанії входять у число 51 світового концерну, „чию пораду дуже цінує кремлівське керівництво". Представникам преси було заборонено брати участь у цій нараді. *(УНІАН)*

За енерґетичну безпеку Прибалтики

НАРВА. – 25 жовтня голови комісій у справах Европейського союзу парляментів трьох Балтійських країн та Польщі обговорили в естонському місті Нарва можливість від'єднання балтійських енерґомереж від Росії задля зміцнення їхньої енерґетичної безпеки. Про це повідомили в прес-службі естонського парляменту. „Від'єднання балтійських електромереж від Росії вже розпочато. У серпні до Еврокомісії подано клопотання про фінансування третього електричного з'єднання між Естонією і Латвією, яке має бути побудоване до 2020 року. Крім цього, необхідно три електричних з'єднання між Литвою та Польщею", – повідомив голова комісії у справах ЕС естонського парляменту Кале Палинг. Учасники зустрічі також обговорили необхідність розвитку єдиного ринку газу. 27 жовтня відбулося відкриття терміналу природного газу в литовській Кляйпеді. Відтепер залежність реґіону від „російського „Ґазпрому", монополіста в газовому секторі, значно зменшиться, натомість підвищиться енерґетична безпека в усьому реґіоні. *(„Дзеркало тижня")*

Україна після Мілану

Форум „Азія-Европа" в італійському Мілані 17 жовтня для України був тією наповненою до половини склянкою, яку песимісти сприймають як напівпорожню, а оптимісти – напівповну. Перші кажуть, що в усіх трьох форматах зустрічі Петра Порошенка з Володимиром Путіним – в широкому колі европейських провідників, відтак – разом з Канцлером Німеччини Анґелою Меркель Президентом Франції Франсуа Оландом, і нарешті в особистих перемовинах президентів України і Росії – не сталося нічого такого, що дозволило б назвати ці переговори успішними або хоч би корисними. І це, мовляв, не є якоюсь занадто суб'єктивною, упередженою оцінкою, бо навіть Канцлер А. Меркель заявила за результатами усіх тих зустрічей, що „покищо не побачила ніякого прориву", що мінські домовлености не виконуються і що проґрес „у деяких деталях", на її думку, не закрив собою головної проблеми: „Досі триває порушення територіяльної цілісности України".

До тих, для кого Мілан означає „склянку напівповну", належить, передусім, Президент П. Порошенко. Звітуючи після форуму про переговори з В. Путіним, він запевнив, що досягнуто проґресу в газовому питанні, у виконанні Мінського меморандуму, зокрема в порозумінні між сторонами стосовно того, що вибори на Донбасі мають відбутися згідно з українським законодавством.

Але, мабуть, кожен українець, котрий, слухаючи цей оптимістичний звіт, мав перед собою фото В. Путіна з міланських зустрічей, був вражений неприхованою нахабністю і страшним лукавством в очах цієї істоти. З цього огляду Мілан справді можна вважати українським успіхом, адже це вперше міжнародна зустріч представляла фактичну межу між двома світами: з одного боку – европейський світ і Україна як його органічна частина, з другого – реваншистська путінська Росія.

На цей раз чільні представники Европи вже на гріш не повірили кремлівському імперцеві. На всю „мирну" термінологію В. Путіна А. Меркель і британський Прем'єр-міністер Дейвид Кемерон відповіли, що економічні санкції проти Росії Европа не має жодних підстав скасовувати. Тобто, іншими словами, европейці добре розуміють, що вдавана „прихильність" В. Путіна до миру – це лише паскудна гра заради скасування санкцій, які стають для Москви з кожним днем відчутнішою бідою.

На жаль, про „напівпорожню склянку" теж можна говорити. Саме під час міланської зустрічі вождь самопроголошеної „Донецької народної республіки" Олександер Захарченко заявив, що виходить з Мінського мирного договору і бере курс на збройне захоплення усієї території Донецької области. Чи міг би він відважитися на таку очевидну дурість, якби не відчував активної підтримки від Москви? Донбас на сьогоднішній день – суцільна руїна. Знищено все, що можна було знищити. Однак, найстрашніше – що цей Мінський меморандум, як свідчить розвиток подій, залишив напризволяще сотні тисяч людей, які вже перестали розуміти, хто за них, а хто проти них. Яку відповідь знайде на це Президент України?

ІСТОРІЯ

Трактор як знаряддя поневолення

Олександер Костирко

У рідному селі Сосниці на Чернігівщині я побачив старий трактор ХТЗ і зфотографувався на ньому. Це була машина моєї молодости. Щоправда, тоді вже переважали на полях гусеничні трактори ДТ-54, але ще було чимало колісних ветеранів ХТЗ та „Універсал".

Назва трактора ХТЗ – це перші літери виробника – Харківського тракторного заводу. Серед читачів „Свободи" є чимало ровесників цього великого підприємства. Але варто зауважити, що цей завод і його трактор були не тільки символами проґресу в сільському господарстві, а й знаряддям більшовиків у перебудові села на свій копил, обезземелювання селян, колективізації.

Вато пригадати, що першим українським трактором був у 1922-1926 роках „Запорожець" інженера Леопольда Унґера.

Трактор випускали на заводі „Червоний проґрес" в місті Великий Токмак Запорізької области. Він мав нафтовий двигун на 12 кінських сил і призначався для невеликих полів. Швидкість – 3.6 кілометра на годину. На такому тракторі міг працювати навіть малописьменний селянин. Він був дешевий. Перший зразок конструктор склав у селі Кичкас, і звідти трактор своїм ходом пройшов 29 вересня 1923 року 90 кілометрів на завод, де мали його випускати. Дорогою показували селянам оранку землі.

Навесні 1925 року влаштували випробування „Запорожця" у парі з американським „Фордзоном". Український трактор виявився кращим від заокеанського. Вирішили випустити у 1925 році 300 тракторів. Але на заваді став курс Москви на колективізацію села, для якої влада потребувала потужнішого трактора. Усього випустили 500 „Запорожців" і зупинилися.

Біля Харкова, на станції Лосево, в степу, почали терміново будувати великий тракторний завод. Спорудили його за 15 місяців. На будівництво йшли позбавлені землі селяни, рятуючись від загрози голоду. Завод мав випускати американський трактор „McCormick Deering 15-30" фірми „International Harvester". Його спершу так і назвали „Інтернаціонал". На зведення і обладнання заводу пішло зерно, силою відібране в українських селян і продане за кордон, щоб придбати промислове устаткування.

1 жовтня 1931 року з конвеєра Харківського тракторного заводу зійшли перші трактори. За кермом першого трактора „Інтернаціонал" була комсомолка Маруся Бугайова, поруч з нею – провідник радянської України Григорій Петровський. Новий трактор витіснив з села „Запорожців", які мали б служити розвиткові сільського господарства так званим фермерським шляхом й вести до зростання добробуту українських селян, а тому й їхньої незалежности від держави. Більшовики обрали шлях поневолення.

Олександер Костирко на тракторі ХТЗ у Сосниці.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $90.00 на рік, $50.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $80.00 на рік, $45.00 на півроку.
Електронна версія (www.svoboda-news.com) – $40.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріялах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода" або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Свято-Софіївська семінарія розпочала навчальний рік

З відкриттям нового академічного 2014-2015 року в Свято-Софіївській українській православній семінарії викладачі та семінаристи надзвичайно раді розпочати цей навчальний рік. Ми старанно зібрали факультет досвідчених викладачів для того, щоб надати якнайкращий богословський та пастирський вишкіл тим особам, які відгукнулися на священниче покликання трудитися у Господньому винограднику.

Ми розширили навчальний план, розпочавши дві нові програми для здобуття звання маґістра пастирського богослов’я, що дасть студентам більше можливостей у продовженні їхньої освіти. Цього року ми маємо дві групи студентів на заочному відділі навчання: п’ять – у першій та дев’ять студентів – у другій. Стаціонарно у нас навчається три студенти-семінаристи. Необхідно зазначити, що на даний час на навчанні перебуває більше студентів, ніж будь-коли протягом останніх 10 років.

Нові програми та наплив студентів є чудовим благословенням. Ми смиренно просимо читачів „Свободи“ задуматися над тим, щоб зробити пожертву на підтримку освіти та покликання семінаристів. Наша адреса: St. Sophia Seminary, P. O. Box 240, South Bound Brook, NJ 08880. Ви можете подати імена ваших рідних та близьких, за яких ми будемо молитися в семінарійній каплиці Трьох Святителів.

протоєрей **Василь Завірюха**,
декан та професор церковної історії,
Савт-Бавнд-Брук, Ню-Джерзі

Як польського композитора переробили на москаля

З нашим краєм пов’язане ім’я видатного польського композитора Кароля Шимановського. Народився він у Тимошівці Черкаської області, навчався у Єлисаветградському реальному училищі і в роки революційного лихоліття перебував у Кіровограді (тоді – Єлисаветград). Будинок, який належав Шимановським, не зберігся, хоча вже не одне десятиліття йдеться про його відновлення та відкриття повноцінного музею композитора. Нині Музей музичної культури ім. К. Шимановського тулиться у дуже тісному приміщенні музичної школи ім. Генріха Нейгауза, родича і друга польського композитора. Постало питання про встановлення меморіяльної дошки. Встановили її на приміщенні мистецького факультету Кіровоградського педагогічного університету ім. Володимира Винниченка.

Але ініціятори встановлення меморіяльної дошки обрали приміщення мистецького факультету зовсім не тому, що воно пов’язане з музикою, а тому, що тут розміщувалась редакція денікінської газети „Война і мір“, На дошці написано: „Кароль Шимановський, всесвітньовідомий композитор, наш земляк. У фліґелі цього будинку, в редакції газети „Война і мір“ у часи воєнних потрясінь 1918-1919 років працював журналістом, і, як великий гуманіст, своїм надхненним словом закликав до миру, до людяности“.

Остання заява – всуціль неправда. Газета „Война и мир“ виходила у тодішньому Єлисаветграді не у 1918-1919 роках, а з 22 серпня по 13 грудня 1919 року. Документальних підтверджень того, що К. Шимановський працював там журналістом, немає. У 1919 році він уже був у Польщі. У підшивці газети, яка зберігається в обласному державному архіві, жодного матеріялу, де К. Шимановський виступав би, як журналіст, не знайти. Є кілька текстів, підписаних буквою Ш. Деякі дослідники вважають, що саме вони належать перу К. Шимановського.

Важко навіть уявити собі, що безмежно відданий Польщі композитор міг написати таке (перекладено з російської мови): „З смертного одра встає, воскресає для нового життя Росія… Нам дане велике щастя переживати і разом з іншими творити новий світлий мір“.

Важко уявити й те, що після подібних заяв К. Шимановського нагородили б у Польщі 1934 року Командорським хрестом Ордену відродження Польщі, а у 1937 році посмертно – Великою стрічкою цього ордену і поховали в Пантеоні заслужених, у Кракові.

Прикро, що серед ініціяторів такого ганебного для польського патріота напису на меморіяльній дощці був кіровоградський осередок Асоціяції польських журналістів України ім. К. Шимановського, який очолює пенсіонер Віталій Плінський. Осередок зареєстрований восени 2010 року серед 534 інших місцевих громадських організацій. Очевидно, такий підхід до пам’яті великого земляка зумовлений дилетанством та порожніми амбіціями. Серед членів осередку немає жодного, хто б співпрацював з польськими засобами масової інформації, володів польською мовою і публікував би огляди чи новини з культурного життя дружньої держави у місцевих виданнях. На якій підставі члени цього товариства називають себе польськими журналістами, важко сказати.

Світлана Орел,
Кіровоград

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

Театри залишилися у реґіоналів

Багато театрів в Україні розпочали сезон 2014-2015 років благодійними виставами, щоб зароблені гроші спрямувати на потреби українського війська. так діють і патріотично налаштовані окремі актори, естрадні гурти та популярні співаки. Варто згадати недавні виступи у фронтовій зоні Ади Роговцевої, Олега Скрипки та Андрія Макаревича, інших мистців.

З гіркотою маю констатувати, що у Дніпропетровську інакше поводяться керівники закладів культури, зокрема муніципальних театрів. Ситуація в царині культури області та міста суттєво погіршилася, коли до влади прийшла Партія Реґіонів. Її владні представники під загрозою звільнення змусили усіх директорів закладів культури написати заяви на вступ в Партію Реґіонів. Ніхто не відмовився, бо дітей треба годувати, не бути безробітним.

Відкриття театрального сезону восени цього року було позначене трьома гучними подіями. По-перше, студенти Театрально-художнього коледжу страйкували, навіть голодували, на протест проти звільнення з роботи одного з найкращих викладачів Володимира Петренка. Чудовий театральний режисер мав незалежну громадянську позицію і завжди підтримував демократичні рухи. Студентські протести суттєвого результату не дали, бо у дніпропетровській владі все ті ж реґіонали.

Друга подія: 7 вересня Дніпропетровськ гучно святкував День міста. За рознарядкою місцевої влади театрам було визначено, де і коли виступати з концертами. В оперному театрі головний режисер, давній активіст Партії Реґіонів Юрій Чайка склав програму двогодинного виступу хору та солістів, до якої принципово не включив жодного твору, коли б глядачі могли встати у патріотичному піднесенні. Він врахував, що націю єднає виконання шевченкового „Реве та стогне Дніпр широкий“ та „Думи мої, думи мої“, не кажучи вже про „Молитву за Україну“.

Третій епізод підготував до відкриття сезону Театр опери та балету – комедійний балет на тему повісті Іллі Ільфа та Євгена Петрова „Дванадцять стільців“. Головний персонаж – Остап Бендер – начебто перетворився з неґативного героя на позитивного.

Художній керівник театру Олег Ніколаєв саме таким виставив О. Бендера у балеті. Тобто такі персонажі ніби й не несуть загрози нині хворому від корупції та пораненому на війні українському суспільству. Директор театру, давній і стійкий реґіонал, пішов далі і влаштував торгівлю перед початком вистави. Задовго до прем’єри розповсюджувалася листівка російською мовою: „Запрошуємо взяти участь у театралізованому авкціоні „Діяманти від мадам Пєтухової!“.

Прем’єра вистави про „Дванадцять стільців“ була призначена на 10 жовтня. Перед початком розігрувалося право покупця розрізати ножем обивку стільця і знайти (або не знайти) під нею обіцяні діяманти. За право доступу до одного стільця платили готівкою від 100 до 300 грн. Подивімося на цей комерційний захід з іншого боку. Йде війна. Населення України збирає по гривні на оборону. Я певен, якби метою того авкціону в Оперному театрі було оголошено збір фондів для війська, то брали б у ньому участь не 25-30 осіб, а майже усі понад 2,000 глядачів, і зібрали б набагато більше. тут було оголошено, що гроші підуть на внутрішні потреби театру.

Варто швидше провести люстрацію на місцевих театральних рівнях, щоб було місця для керування духовним життям одіозним антиукраїнцям.

Володимир Єфимов,
Дніпропетровськ

Раджу перечитати „Холодний Яр“

Мій знайомий Анатолій Епельбаун повернувся з України і показав багато світлин про сучасні події на нашій батьківщині. 12 квітня він був на святі в Холодному Яру. Висилаю його світлину з того свята.

Я негайно стала перечитувати поезію Тараса Шевченка „Холодний Яр“ і раджу читачам „Свободи“ теж її перечитати. Я читаю „Свободу“ від 1950 року.

Люба Галат-Ковальська,
Швенксвіл, Пенсильванія

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

УНСоюз на українських фестивалях

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – 4 жовтня на п’ятому українському фестивалі в Українському Американському Культурному Центрі Ню-Джерзі УНСоюз представляли за інформаційним столом професійні агенти Головної канцелярії УНСоюзу Стефан Вельгаш, Марія Дрич, Ніна Більчук, Оксана Станько і Юрій Симчик (координатор братських послуг), активісти округи Ню-Джерзі Ненсі і Михайло (координатор імпрез) Богдани. На фестивалі (зліва): С. Вельгаш, М. Дрич, Н. Богдан, О. Станько, М. Богдан і Ю. Симчик. (Фото: Рома Гадзевич)

ДЖЕНКІНТАВН, Пенсильванія. – Третій щорічний Український фестиваль відбувся 8-12 жовтня в Українському освітньо-культурному центрі. УНСоюз на фестивалі представляла Радна Любов Стрілецька (на світлині) – секретар 10-го Відділу УНСоюзу, одна з найкращих організаторів членів УНСоюзу. (Фото: Рома Гадзевич)

СТЕМФОРД, Конектикат. – Український Народний Союз брав участь в 47-му Українському фестивалі в штаті Конектикат, який відбувся 14 вересня на мальовничій оселі Української католицької семінарії св. Василя. Успіхові свята сприяли гарна погода, чудове сценічне дійство і смачні страви української кухні. Багато відвідувачів зупинялися біля інформаційного столу УНСоюзу, щоб дізнатися про забезпечення та інші пропозиції УНСоюзу. На фотографії: Радна Головного уряду УНСоюзу, секретар 414-го Відділу і одна з організаторів фестивалю у Стемфорді Глорія Горбата (зліва) і Оксана Станько, професійний продавець продуктів УНСоюзу.

ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

повідомляє, що

ОСІННІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ
ОКРУГИ КОННЕКТИКАТ

ВІДБУДУТЬСЯ

в суботу, 15 листопада 2014 року, о годині 2:00 по полудні

в залі Української Католицької Церкви Покрови Пресвятої Богородиці
457 Noble Ave., Bridgeport, CT 06608

У загальних зборах зобов’язані взяти участь з рішаючим правом голосу члени управи окружного комітету, конвенційні делегати, та по дваделегати від наступних відділів:

12, 59, 67, 253, 254, 277, 387, 414

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо:

У нарадах візьмуть участь :

Христина Є. Козак- Головний секретар УНСоюзу
Глорія Горбатий - Радна УНСоюзу

За управу Округи:

Мирон Колінський, голова округи
Ігор Гайда, заступник голови округи
Богдан Добощак, секретар
Глорія Горбатий, касир

НОВІ ЧЛЕНИ УНСоюзу

Софія-Елізабет Винницька, дочка Ясона і Сузани Винницьких з Арлінґтону, Вірджінія, – нова членка 47-го Відділу УНСоюзу. Її забезпечила бабуся Параскева Винницька.

Марко Підлуський, син Адріяна і Ліани Підлуських з Александрії, Вірджінія, – новий член 37-го Відділу УНСоюзу. Його забезпечили батьки.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Для американців наш Кобзар – близький

Олександер федорчук

КОЛАМБА, Огайо. – 11 жовтня місцева українська громада мала можливість послухати цікаву лекцію, присвячену 200-річчю від народження Тараса Шевченка. Її прочитала мистецтвознавець Мирослава Мудрак, зумівши перенести кожного слухача в ті далекі часи, щоб він міг відчути всю гіркоту долі, яка спіткала найбільшого поета України. Було представлено багато різних творів, в яких відображається його нелегке життя і з яких донині лунає заклик до боротьби за свободу.

Треба підкреслити, що слухачами лекції були переважно американці, тому не могло не вразити, що коли доповідач скінчила свою понадгодинну промову, всі продовжували сидіти, ніхто не ворухнувся. Аж через декілька хвилин посипалися різні запитання стосовно творчости і життя українського генія.

Також присутніх цікавили теперішні події в Україні і зокрема те, як мешканці східньої України ставляться до творчости Т. Шевченка.

З відповідей професора М. Мудрак всі залишились задоволені.

Мирослава Мудрак під час Шевченківської лекції. (Фото: Олександер Федорчук).

УПЦ США продовжує допомагати пораненим

Владика Даниїл передає фінансову допомогу від УПЦ США пораненим воякам.

САВТ-БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – Виконуючи доручення вірних Української Православної Церкви США, які відгукнулися на звернення Собору єпископів, Консисторія передала додаткові 20 тис. дол. до Військово-медичного клінічного центру Західнього реґіону у Львові.

З благословення Митрополита Антонія президент Консисторії УПЦ США Єпископ Даниїл та протоєрей Василь Завірюха – настоятель парафії Успіння Пресвятої Богородиці у Нортгамптоні, Пенсильванія, та проректор Свято-Софійської семінарії відвідали Україну для добору потенційних семінаристів на навчання у семінарії. У Львові 15 жовтня вони побували в шпиталі Збройних сил України.

Близько 200 поранених українських вояків одержали фінансову допомогу у розмірі понад 150 тис. дол. відтоді, як розпочалася війна в Україні. Цього разу 40 вояків отримали фінансову допомогу від Церкви.

Звертаючись до прикутих до ліжка поранених, Єпископ Даниїл запевнив їх у тому, що вся УПЦ США постійно молиться за швидке і мирне вреґулювання збройного конфлікту.

Сержант Алекс, який втратив обидві руки та ногу, разом з дружиною висловили найщирішу подяку Церкві за надану допомогу. Залишаючи медичний заклад, гості з США подякували персоналові Військово-медичного клінічного центру за їхню відданість та професійну допомогу тим, хто жертвує своїм життям заради батьківщини.

УПЦ США

Вшанували пам’ять Богдана Романенчука

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 16 вересня громада вшанувала пам’ять відомого педагога, літературознавця, редактора Богдана Романенчука (1906-1989). Пропам’ятний вечір, що його вів голова Осередку праці Наукового Товариства ім. Шевченка у Філядельфії д-р Олександер Лужницький, відбувся в рамках осіннього семестру викладів Товариства українців-католиків „Свята Софія“ та Осередку праці НТШ у Філядельфії.

Спогадами про Б. Романенчука поділилися голова Світової ради НТШ академік Леонід Рудницький та довголітня співпрацівниця покійного проф. Наталія Пазуняк.

(Закінчення на стор. 14)

Учасники вечора (зліва): Олександер Лужницький, Наталія Пазуняк, Леонід Рудницький. (Фото: Стефан Фартушок)

В Єрусалимі діє виставка про Україну

Вернісаж у єрусалимській ґалерії. (Фото: Андрій Глаз-Шая)

Світлана Глаз

ЄРУСАЛИМ. – 12 вересня відкрилася виставка „Україна в моєму серці" 15 ізраїльських художників, які народилися і виросли в Україні. Вони приїхали до Ізраїлю в різні часи і з різних країн світу. А в серці кожного з них назавжди залишається Україна, – як дім, як культурна спадщина, як пам'ять про місця, де народилися. Для Анатолія-Шмуеля Шелеста, – це красень-Київ, для Міни Мінської – Чорне море і татарські вулички кримських містечок, для Юрія Островського-Головаша – проспекти і парки Харкова.

Виставка експонується в одному з унікальних єрусалимських залів „Скіцца", який уже 22 роки приймає художників, фотографів, музикантів, поетів, відкрита на підтримку України, яка сьогодні переживає важкі часи. Виставка триває за програмою щорічної експозиції „Арт, арт, арт", але українські художники виставляють тут свої роботи вперше. „Це особливість нашої виставки, – розповіла її організатор Марина Шелест, колишня киянка. – Художники з задоволенням принесли свої роботи, зроблені ще в Україні".

Особливу увагу відвідувачів привернули автопортрет А. Шелеста в юності і у зрілі роки в центрі полотна, а обіч – псалми Давида на івриті, їх переспів у творчості Тараса Шевченка українською мовою і картина „Кобзар", який також схожий на автора. Художник щойно завершив роботу над полотном „Майдан", присвячений подіям в Києві.

На виставці також є українські костюми XIX ст. з особистої колекції М. Мінської.

Радник з питань культури Посольства України в Ізраїлі Олена Іванчук, вітаючи художників і учасників виставки, зауважила: „Мені приємно, що заходи на підтримку України відбуваються в столиці єврейської держави, і це той позитив, який об'єднує культури двох народів і який так нам усім потрібен тепер".

На відкритті виставки звучала чарівна сопілка, на якій майстерно грав українські мелодії колишній харків'янин Анатолій Гейко. Тепер він викладає в консерваторії і керує фолкльорним ансамблем єврейської музики, але на його концертах обов'язково звучать українські мелодії. Склалося враження, що того вечора до Ізраїлю переїхали українські пейзажі, міста і люди. Звучала українська мова, якою М. Шелест відкрила вечір. Символічно, що з вікон ґалереї „Скіцца", де панували український живопис, слова і музика, видно старе місто Давида, древнє і вічне, як музика і мистецтво.

Анатолій-Шмуель Шелест біля картини „Кобзар".

Києво-Могилянській академії – 400 років

Марта Фаріон

Члени комітетів Києво-Могилянської Фундації та Ради директорів з членами Національного університету „Києво-Могилянська академія“ під час святкування 400-літнього ювілею у Вашінґтоні. П'ятий зліва – В'ячеслав Брюховецький, почесний президент НаУКМА; шостий зліва – президент НаУКМА Сергій Квіт. (Фото: Вадим Гулюк)

ЧИКАҐО. – 14 вересня в міському Університетському клюбі зібралось понад 300 осіб, щоб своєю присутністю висловити підтримку Україні й відзначити важливу ролю Києво-Могилянської академії у цей складний час російської аґресії, історичної трансформації Української держави та її громадянського суспільства. Формальним приводом для цієї помітної імпрези було вшанування 400-річчя славнозвісної Могилянки.

Подібна подія відбулася 16 вересня у Вашінґтоні.

Обидва заходи мали своїм гаслом „На честь України". Вони стали не лише початком відзначення ювілею Могилянки, але також вшануванням мужности українського народу в героїчній обороні гідности та незалежности своєї країни, відзначенням нового покоління, вихованого у цьому унікальному університеті. Сотні гостей, у тому числі представники української громади, американські політичні діячі, провідники громадських організацій, вчені, науковці, дипломати підтримали цей ювілей своєю участю у святкуванні.

Серед гостей були сенатори Річард Дурбін та Марк Кірк, які були вдостоєні нагород за підтримку України в Конґресі, зокрема реформ вищої освіти в Україні, представник міського голови Чикаґо Джені Сізнер, посли та консули Польщі, Литви, Латвії, Естонії, Японії та Швеції.

Присутні побачили відео-привітання від міського голови Києва Віталія Кличка, який підкреслив важливість зміцнення взаємин між Києвом та Чикаґо. Подію підтримали Генеральне консульство України в Чикаґо та Комітет містпобратимів „Чикаґо-Київ".

Нагороди за підтримку України й реформ вищої освіти отримали співголова Києво-Могилянської фундації Америки (КМФ) Посол Віліям Мілер та почесний президент Національного університету „Києво-Могилянська академія" (НаУКМА) д-р В'ячеслав Брюховецький.

„Коли Україна відновила незалежність у 1991 році, ми зрозуміли, що нам потрібно змінити державу, що самі політичні декларації не збудують нової країни і не відродять суспільство, придушене радянською системою. Ми зрозуміли, що для змін нам треба виховати нове покоління освічених провідників нації. Ось чому ми повинні були відновити Києво-Могилянську академію – установу, яка є невід'ємною частиною душі нашого народу та найстаршим університетом України. Відновити цей університет стало моєю особистою місією, бо я знав, що зерно, посаджене 400 років тому, виросте як сильний дуб, і стане могутним інтелектуальним центром, який продовжить свою історичну місію і буде виховувати нове покоління національної еліти для добра свого народу", – сказав д-р В. Брюховецький у своєму виступі.

Програма в Чикаґо відкрилася музичною презентацією „Вітаємо", якою танцювальний ансамбль „Громовиця" та хор Спілки Української Молоді привітали присутніх в залі. Танці та патріотичні пісні створили чудову атмосферу й гідно представили українську громаду гостям свята.

Усі промовці підкреслювали, яку вагому ролю аґента освітніх та суспільних реформ відіграє Могилянка у сучасній Україні. Було відзначено, що могилянці були першими в рядах Евромайдану, що адміністрація й випускники академії беруть активну участь у формуванні законодавчої та виконавчої влади нової України. Викладачі й випускники НаУКМА щороку займають все більше постів в Уряді та Верховній Раді, а студенти академії виступають рушійною силою в суспільстві.

Прийняття у Вашінґтоні відбулося у приміщенні самого Конґресу США, де присутні тепло зустріли почесних гостей з України – д-ра Володимира Моренця, виконуючого обов'язки президента університету; д-ра Тетяну Ярошенко – директора бібліотеки НаУКМА; д-ра Андрія Мелешевича – декана правничого факультету НаУКМА; випускницю НаУКМА Наталю Попович – президента „PRP Group" і співзасновника кризового Медія-центру, який був створений під час Евромайдану у відповідь на напади російської пропаґанди проти України.

За активну підтримку України нагороди були вручені трьом співголовам Комітету з питань України Конґресу США – Марсі Каптур, Сандерові Левінові та Джимові Ґерлакові. Від Гельсінкської Комісії США нагороду отримав голова

Сенатор Річард Дурбін і Наталі Мартінез, журналістка з „NBC News". (Фото: Айрат Гасанов)

Комісії Сенатор Бен Кардін, який поділився нею з Орестом Дейчаківським, старшим радником з політичних питань Гельсінкської комісії.

Від імені „Freedom House" нагороду прийняв президент Дейвид Крамер. Він зазначив, що в мину-

(Закінчення на стор. 14)

Орест Дейчаківський і Сенатор Бен Кардін. (Фото: Вадим Гулюк)

Найгірші та найкращі...

(Закінчення зі стор. 3)

ну державу за умов такого реального явища, як сепаратизм, незрозуміло. Говорити про унітарність розділеної України (окупований Крим, сепарований Донбас) – це просто знущання над здоровим глуздом. Програма також містить тезу „захисту українців Криму та кримських татар як корінного народу Криму“, яка незрозуміла в контексті окупації Криму – як саме відбуватиметься цей захист, коли Україна не контролює Крим. Замість тези про деолігархізацію, програма вміщує тезу про те, що „антимонопольний комітет має стати ключовим економічним реґулятором“. Це дуже сумнівна теза, якщо врахувати вибірковість застосування антимонопольного законодавства в попередні часи саме цим комітетом. Так само незрозуміло виглядає теза про „об’єднання народу в боротьбі проти окупантів“ – а як бути з сепаратистами, що виступають на боці окупантів? Дуже дивно звучить ця теза, якщо врахувати, що ця партія нібито має підтримувати мирний плян Президента, який, до речі, в програмі взагалі не згадується. Програма нічого не говориться про міжнародну політику, що дуже дивно. Це суперечлива і дуже неіноваційна програма. Складається враження, що текст програми писали непрофесіонали, які не бажали пояснювати складні реалії сьогоднішнього часу.

Програму партії „Громадянська позиція“ та програма партії „Свобода“ дуже непогані змістовно, але за формальними ознаками це не програми. Програми зазвичай містять не завдання, а формулювання цільової політики щодо породження, бльокування, заміщення чи стимулювання тих чи інших процесів. З завданнями мають справу пляни. Програма може описувати іновації, тому що вони породжують нові процеси, але програма не може описувати функціональні завдання, бо вони зазвичай спрямовані на підтримку наявних процесів. Саме тому ці дві партійні програми містять завдання, які важко сприймати, важко поєднати у єдину політику, оскільки щодо них політика не описується як така. У зв’язку з революцією та війною в Україні ці формальні вимоги виростають до принципового рівня, відносно якого навіть декларативні програми попередніх партій є кращими.

Дуже конкретна, стратегічна за способом побудови тез та новаційна є програма „Батьківщини“. Теза „рішуча перемога над аґресором замість ілюзії миру“ є фактично найкращим формулюванням стратегії найближчого майбутнього України. Посилення обороноздатности країни містить конкретні кроки (яких нема в програмі „Бльоку Петра Порошенка“): поміняти генералів, закупити зброю, запустити на повну потужність оборонну промисловість. Окрім того, там містяться конкретні іновації в міжнародній політиці, включаючи відмову від позабльокового статусу і орієнтацію на вступ до НАТО. В програмі є конкретні пропозиції щодо перемоги над корупцією та проведення люстрації. В програмі також згадується, що партія зазнала кадрових втрат через перехід всіх посадовців, що висувались на посади від „Батьківщини“ до партії „Народний фронт“. Програма містить радикальну іновацію – перехід до системи „Електронного Уряду“, що є вперше в українській політиці. Стара теза Юлії Тимошенко про справедливість доповнена пляном створенням справедливої судової системи. Програма чітко заявляє свою соціяльну опору на середню клясу і політичну стратегію як „перемогу вільного підприємництва“. Окремо згадується про „перемогу українського села“, але конкретніше, ніж це зроблено в програмі партії О. Ляшка.

Конкретною, з чіткими формулюваннями програмних цілей та іновацій є також програма „Народного фронту“. Її зміст, з одного боку, відповідає позиціюванню її провідників в уряді, з іншого боку, відповідає виборчій стратегії партії: нинішні вибори – це вибори прем’єр-міністра. На відміну від програми „Батьківщини“, яка структурована за стратегічними тезами (тому більш нагадує стратегію), програма „Народного фронту“ структурована саме як програма, тобто за традиційними розділами (політика, економіка, енерґетика, соціяльний захист та гуманітарний розвиток). Програма встановлює головний напрямок – системні реформи, що передбачені Угодою про асоціяцію України з ЕС. Чітко задані дві основні цілі – безпека і розвиток. Безпека означає „відновлення територіяльної цілісности України, звільнення її від терористів, чужоземних військ та найманців, встановлення належного контролі за державним кордоном та забезпечення його недоторканости“, для чого необхідна реформу армії. Розвиток розкривається далі як головний процес. Непоганою є ідея демократичної цивільної (правильно, мабуть, громадської) контролі за владою. Також цікавою є ідея міжнародного своєрідного „Пляну Маршала для України“. Свобода підприємницької діяльности та середня кляса як основа соціяльної структури країни – ці ідеї спільні з „Батьківщиною“. Окремо виписані іновації в сфері енерґетики та стратегія „імпортний газ поступово має бути заміщений газом власного видобування“. Також увага приділяється крокам гуманітарного розвитку. За винятком відсутности згадки про українське село, ця програма виглядає досить збалансованою.

Занадто конкретною, дуже іноваційною, але трохи карратою виглядає програма партії „Самопоміч“. Формально це програма лише тому, що вона містить іновації, і саме завдяки їм є програмою. Цікаво, що програма починається з чіткої ідентифікації, „хто такі є українці“. Головна стратегія України – єдність. Іновація щодо безпеки – підтримка громадян, які самоорганізувалися для допомоги війскові, підвищення власної обізнаности, фізичної форми та патріотичного духу. Іновація – запровадження муніципальних органів правопорядку. Суперечлива ідея – формування сучасного українського села як архетипової цінности та одного з основних джерел національної ідентичности. Іновація – створення осередків зростання та інструментів розвитку – технологічних та індустріяльних парків, експортно-кредитного аґенства, банку розвитку та фонду модернізації. Декларативна ідея – формування економіки України як економіки знань. Іновація – академічне та студентське самоврядування. Іновація – створення незалежного Національного фонду досліджень для фінансування фундаментальних, прикладних досліджень, іноваційних проєктів та стартапів. Не дуже зрозуміла іновація – створення мережі Державних ключових лябораторій. Від програми виникає враження, що її писали доволі молоді революціонери. Це породжує велику симпатію до підходу, але і критичне налаштування до іґнорування програмою системних перетворень в країні та опису інших базових системних процесів.

Партійні програми – це особливий жанр. Звичайно їх пишуть не самі партійні провідники, для цього наймаються відповідні спеціялісти. Але партійна програма зазвичай показує вміння партійних очільників знайти добрих спеціялістів і з їх допомогою створити не просто аґітку, а повноцінний документ, про який хоча б можна мати сподівання, що його хтось буде впроваджувати.

Отже, організаційними та інтелектуальними переможцями в моїй експертній оцінці виборчих програм є три партії – „Батьківщина“, „Народний Фронт“ та „Самопоміч“.

(„Українська правда“, 20 жовтня)

Дежа в’ю 1917-го...

(Закінчення зі стор. 1)

Україні величезні. Взяти все відразу не можна... Спочатку треба побудувати апарат в Україні і взятися за роботу, коли зброя буде в руках... Мета – знесилити козаків, зсередини розкласти їх, оселитися серед них, створити групи по селах і т. д. Безглуздям було б голодувати в Пітері, коли можна відвоювати хліб і вугілля...“.

Нарешті, Сталін у 1932 році – до „товариша Каґановича“: „...Найголовніше тепер – Україна...Справи на Україні геть погані... Якщо не візьмемося за виправлення становища на Україні, Україну можемо втратити...“.

Знаємо, як вони „виправляли становище“. Ніколи не забуде цього „виправлення“ українська земля, вщерть напоєна невинною кров’ю.

Таким же жахом нині віє від інтерв’ю С. Лаврова: „Ми допоможемо українським братам домовитися, як їм облаштувати свою країну...“. Спаси, Боже, Україну від цієї допомоги!

А закінчується це дипломатичне блюзнірство дуже підозрілою похвальбою на адресу Президента України Петра Порошенка і його миролюбности: „Президент Росії Володимир Путін веде з ним реґулярний діялог, вони зустрічалися особисто на різних заходах, у них налагоджений продуктивний телефонний контакт“.

Контакти між керівниками сусідніх держав, кажучи безвідносно, – завжди добре, але цей конкретний випадок, даруйте, потребує істотного уточнення: для кого саме, для якої сторони контакт є продуктивним? Може, П. Порошенко домігся, щоб Росія повернула Крим? Чи щоб вгамувала терористів на сході? Чи хоч би забрала від них танки і ракетні комплекси? І про який такий дивний „мир“ рапортує „переможно“ новопризначений голова Донецької обласної держадміністрації генерал Олександер Кіхтенко, повідомляючи про нову угоду між офіційним Києвом і командирами „Донецької народної республіки“ – у той час, як ця „республіка“ визнана в Україні терористичним угрупуванням? То до чого насправді веде „реґулярний діялог“ П. Порошенка з В. Путіним?

Відомий російський політолог Станіслав Бєлковський пише про це: „Москва зацікавлена в тому, щоб мати такого переговорного партнера, як Порошенко, дати йому зберегти обличчя перед парляментськими виборами, а також дати Бльокові Порошенка отримати більшість у Верховній Раді, що своєю чергою, забезпечить стабільність переговорного формату між Росією і Україною. Україна піддалася на російські умови, бо Порошенко сподівається досягти певних домовленостей з Путіним. Але треба добре розуміти, чого Путін прагне – збереження позабльокового статусу України, невтралізації її євроінтеґраційних зусиль, створення в Україні зон постійної нестабільности“.

Якщо це так, то, виглядає, що перемога Порошенкової партії у цих виборах потрібна більше Москві ніж Україні? Припущення абсурдне, але незалежні українські політичні експерти справді бояться результату виборів, який дав би П. Порошенкові можливість утворити з депутатів від його партії конституційну більшість. Бо це де-факто зробило б Україну знов президентсько-парляментською республікою, хоч де-юре вона тепер – парляментсько-президентська, тобто державу в більшій мірі представляє Верховна Рада і нею обраний уряд. Зосередження влади в одних руках не сприяло б дальшому розвиткові молодої української демократії.

Інша дуже важлива річ – в якій мірі нова депутатська коаліція в парляменті виявиться продуктивною і чи спроможеться здійснити реформи, що означатимуть безповоротний вибір суверенною Україною европейського майбутнього. На це вони мають принаймні рік часу, оскільки у випадку позачергових виборів президент має право розпустити парлямент лише після року діяльности нового депутатського складу.

Щодо В. Путіна і його, поза всіма сумнівами, лиховісного наміру знесилити Україну зсередини, спричинити економічний і політичний хаос, то цей намір, на нашу думку, передусім стосується Президента П. Порошенка, який, попри миролюбну зовнішність, насправді є затвердим горішком для зубів В. Путіна. П. Порошенко – це зовсім не Віктор Янукович, тому Москва знову діятиме через свою випробувану аґентуру, яка приходить до Верховної Ради, заздалегідь об’єднавшись в антиукраїнський і антипорошенківський „Опозиційний бльок“.

Драматичність ситуації і її можливість переростання в нову трагедію полягає в тому, що коли „опозиціонери“ дістануть якийсь реальний руйнівний вплив, то в цьому великою мірою буде винен Президент П. Порошенко, який багато разі обіцяв подати законопроєкт про скасування мажоритарної складової у виборчій системі, але так і не зробив цього. А саме через мажоритарні округи і через прямі підкупи виборців „Опозиційний бльок“ потрапив до Верховної Ради VIII скликання.

Війна на сході об'єднала турботами усю Україну

Україну підтримали італійці

КИЇВ. – 21 жовтня в Музеї пропаґанди відбулася прес-конференція за участю гостей з Італії. Обговорювали актуальні для України питання зовнішньополітичних пріоритетів та допомогу українським воякам в зоні антитерористичної операції. Було презентовано експозицію в музеї – „НАТО в плякатах".

„В умовах війни з Росією необхідно нарешті визнати, що позабльоковий статус – це була помилка української влади, злочин проти української державности. Наше завдання – інформувати Україну, що таке НАТО, провести ребрендінґ цього терміну на український манер, домогтися скасування позаблоковости", – заявив Сергій Пархоменко, директор Центру зовнішньополітичних досліджень OPAD (Organization for Poverty Alleviation and Development).

Керівник італійсько-української асоціяції „Майдан" Фабіо Преведело повідомив, що прибув до України передати потерпілим від російської аґресії чергову гуманітарну допомогу від українців та італійців. Є в складі українських військ італієць Франческо Фонтана, який воює в батальйоні „Азов".

Голова Християнського товариства українців Італії, координатор оргкомітету „Евромайдан Рим" Олесь Городецький, повідомив, що під час останнього українського маршу в Італії було зібрано 4,500 евро на допомогу українським воякам.

Голова спілки „Студентський актив" Євген Дробко відзначив: „Наша студентська організація долучилася до допомоги української армії – ми підтримали ініціятиву волонтерської мережі „Вільні люди". Разом з активістами Одеси виникла ініціятива створити новий добровольчий батальйон „Одеса".

Директор Музею Віктор Тригуб повідомив, що незабаром плянується ще одна виставку – „Кубань – це Україна", яка матиме значення в інформаційній війні з Росією.

Музей пропаґанди передав гостям з Італії роботи українських плякатистів для поширення на противагу путінській пропаґанді.

Центр зовнішньополітичних досліджень OPAD

Подвиг Ігоря Гордійчука

Євген Цимбалюк

Указом Президента України Петра Порошенка від 21 жовтня полковникові Ігореві Гордійчукові, родом з села Залізниці Рівненської области, присвоєно звання Героя України за виняткову мужність і героїзм, виявлені у захисті територіяльної цілісности і незалежности України, жертовне служіння українському народові.

Герой України полковник Ігор Гордійчук.

І. Гордійчук народився 12 листопада 1972 року, навчався в Київському інституті сухопутних військ Національної академії оборони України, закінчив з відзнакою факультет підготування офіцерів оперативно-тактичного рівня.

12 серпня розвідники І. Гордійчука з групи спеціяльного призначення „Крим" прорвалися на Савур-могилу, перебрали контролю над спостережним пунктом на її вершині та розпочали корегування артилерійського вогню. Для знищення українського загону використовувалися російська артилерія та загони найманців з бронетехнікою, майже щоденно відбувалися штурми терористами Савур-могили. Була виведена з ладу система зв'язку.

І. Гордійчук продовжував кореґувати вогонь телефоном, був неодноразово контужений, позицій не покинув. 18 серпня була запланована ротація захисників Савур-могили, операцією керував полковник Петро Потєхін, який повів на Савур-могилу вісім вояків 25-ої повітряно-десантної бриґади та 17 добровольців-розвідників 42-го батальйону територіяльної оборони. До них приєдналася група артилерійських кореґувальників, дві бронемашини.

Після ротації І. Гордійчук залишився на Савур-могилі. 19 серпня П. Потєхін був важко поранений. 20 серпня прикордонний район був зайнятий російськими військами. 23 і 24 серпня вони штурмували висоту, танки стріляли прямим наведенням, кавказькі найманці атакували оборонців, але атака була відбита з чисельними втратами противника.

Наказ про відхід надійшов пізно увечорі 24 серпня. І. Гордійчук віддав наказ про відступ вночі 25 серпня після 12 діб оборони Савур-могили. 29 серпня група І. Гордійчука разом з рештою оточених українських сил пішла на прорив. Під час руху до вантажівки, у якій були І. Гордійчук і сержант Сергій Стегар, було відкрито артилерійський та мінометний вогонь, в авті стався вибух, воно загорілося. Полковник був поранений – великий осколок потрапив в потилицю, не захищену каскою.

Російські десантники полонили непритомного І. Гордійчука, С. Стегаря та ще кількох бійців. Полонених забрали, а І. Гордійчука залишили помирати у полі. Однак, він вижив. Через два дні його привезли в дніпропетровську лікарню ім. Іллі Мечникова.

З 1 вересня полковник перебуває в реанімації нейрохірургічного відділення, переніс кілька операцій, стан залишається важким.

21 жовтня Президент П. Порошенко нагородив орденами Богдана Хмельницького, Данила Галицького, „За мужність" та медалями велику групу вояків Збройних сил, Міністерства внутрішніх справ, прикордонної служби та державної охорони. 18 з них нагороджено посмертно.

Молилися за вояків на передовій лінії

Хресна хода від Свято-Покровської церкви до колони Божої Матері в центрі Млинова. (Фото: Євген Цимбалюк)

Євген Корецький

МЛИНІВ, Рівненська область. – На свято Покрови відбулися в храмах молебні за бійців, які ведуть боротьбу на сході України проти аґресора. Були покладені ґірлянди до пам'ятного знака „Небесної сотні".

Батькам учасників антитерористичної операції з Млинівського району були вручено подарунки, грошові допомоги в розмірі 1,000 грн., висловлено подяку за службу, патріотизм та відданість Україні їхніх дітей.

Патріотичні мотиви сповнили святковий концерт.

Відбулася молитовна хода

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 19 жовтня від храму св. Архистратига Михаїла пройшла багатотисячна молитовна хода з нагоди 25-ої річниці виходу Української Греко-Католицької Церкви з підпілля. Йдучи вулицями міста, люди молилися на вервиці за мир та свободу усіх народів.

Духовенство несло мощі блаженних новомучеників УГКЦ Миколая Чернецького, Григорія Лакоти, сестер Олімпії та Лаврентії, Йосафата Коциловського, Володимира Прийми. Ходу очолював Єпископ-помічник Львівської архиєпархії Венедикт.

„Цією молитовною ходою ми єднаємось в молитві за мир в усьому світі і в Україні", – сказав прессекретар Львівської архиєпархії УГКЦ о. Павло Дроздяк.

Закінчилася хода, котра тривала три години, на площі біля собору св. Юра.

Молитовна хода у Львові. (Фото: Маріанна Осадца)

Нова Верховна Рада...

(Закінчення зі стор. 1)

повідомив, що „буквально недавно почалися переговори з „Народним фронтом“, консультації між президентом і прем’єром“. „Ми пропонуємо долучитися до цих переговорів представникам „партій Майдану“ – „Самопомочі“ і „Батьківщині“, – підкреслив Ю. Луценко.

29 жовтня „Народний фронт“ запропонував свій варіянт коаліційної угоди – з участю „Народного фронту“ „Бльоку Петра Порошенка“, „Батьківщини“, „Самопомочі“ і Радикальної партії.

У перший же день виборів Центральна виборча комісія опрацювала всі 100 відс. бюлетенів на закордонних виборчих дільницях. Переможцем вийов „Народний фронт“, одержавши 25.38 відс. голосів. на другому місці – партія „Самопоміч“, на третьому – партія „Бльок Петра Порошенка“.

Присутні на виборчих дільницях в Україні спостерігачі Організації з безпеки і співробітництва в Европі у своїх висновках щодо виборів ствердили, що вони відбулися згідно з демократичними вимогами.

Президент Українського Конґресового Комітету Америки Тамара Олексій під час зустрічі з журналістами в Києві 27 жовтня підкреслила: „Ці парляментські вибори були найчеснішими з усіх тих, які я бачила, починаючи з 1994 року“. Вона розповіла, що 105 спостерігачів від УККА побували у дев’яти реґіонах України та відвідали понад 300 виборчих дільниць в Україні та закордонному виборчому окрузі.

(За повідомленнями засобів масової інформації)

Вшанували пам’ять...

(Закінчення зі стор. 9)

Б. Романенчук народився 23 лютого 1906 року у Воскресінцях ва Галичині. Гімназію закінчив у Рогатині 1929 року, потім вивчав слов’янську філологію і літературу у Львівському університеті, продовжив навчання в Пенсильванському університеті у Філядельфії (1955-1958), де отримав ступінь доктора філософії на основі дисертації „Модерністичні напрямки в українській літературі в 1900-1923 років“. Працював учителем в Академічній гімназії (1942-1944) і в Другій державній гімназії у Львові.

Виїхавши 1944 року на захід, осів в таборі для переміщених осіб в Ляндеку, Австрія, де з іншими організував таборову гімназію. 1949 року еміґрував до США, у Філядельфії був одним з організаторів Школи українознавства, викладав українську мову й літературу. Від 1960 року вчив слов’янські та німецьку мови в педагогічному коледжі в Пітсбурґу, а опісля – в Наяґара Фолс, Ню-Йорк.

Крім педагогіки, займався науковою і видавничою діяльністю, видав у Львові (1936) твори Лесі Українки, Миколи Хвильового, Євгена Маланюка, а в Кракові (1941-1944) твори Івана Франка, Лесі Українки, Богдана-Ігоря Антонича та інших. У Філядельфії видав „Слово о полку Ігоревім“ і кілька збірників поезій. Б. Романенчук був видавцем і редактором літературного журналу „Київ“ (1950-1961) і бібліографічного журналу „Українська книга“ (1971-1981).

Для Шкільної ради при Українському Конґресовому Комітеті Америки опрацював підручники, два томи історії української літератури „Азбуковник“, написав книгу „Українське письменство. Стара доба“. Був редактором журналу „Вісник“ і першим редактором „Національної трибуни“, головою осередку НТШ, деякий час редагував щоденник „Америка“, працював над реґіональним збірником „Коломийщина“.

Б. Романенчук відійшов у вічність 9 січня 1989 року у Філядельфії, похований на цвинтарі св. Марії в Фокс-Чейсі.

Як зазначила Н. Пазуняк, Б. Романенчук завжди бачив українську літературу на тлі світової літератури. Л. Рудницький наголосив на патріотичній стороні особистості Б. Романенчука. Своїми спогадами поділилися його донька Оксана Левицька, Осип Рожка та О. Лужницький.

Прес-служба Товариства „Свята Софія“

Києво-Могилянський...

(Закінчення зі стор. 11)

лому році організація видала кілька звітів, де висловила передбаченн про можливу аґресію Росії проти України. Місія „Freedom House“ – захищати права і свободи людини, незалежно від того, де вони проживають, зазначив Д. Крамер, тим часом дії Росії загрожують не тільки Україні, а й усій світовій спільноті.

Нагорода була також присуджена д-рові Віліямові Білінґтонові – директорові Бібліотеки Конґресу, який не зміг бути присутнім. Від його імені нагороду прийняв Посол В. Мілер.

Присвячену ювілеєві Могилянки імпрезу у Вашінґтоні організаційно підтримали Комітет з питань України американського Конґресу та Посольство України в США.

В обох містах було представлено фільми про історію та сучасну ролю Києво-Могилянської академії та про вшанування пам’яті „Небесної сотні“: як тих, хто загинув під час Евромайдану, так і тих, хто віддає своє життя, захищаючи українські землі від російської аґресії. Обидві стрічки були створені компанією „Золоті ворота“ з Києва, продюсер Василь Ілащук, режисери Андрій та Олесь Чернюк.

Під час ювілейних заходів присутні почули виступи представників молодого покоління з Києва.

Юлія Малешевська, чиє відео на соціяльних мережах „YouTube“ під назвою „Я українка“ отримало понад 7 млн. переглядів протягом двох тижнів, виголосила зворушливу промову й заслужила нею схвальні оплески. Євген Хмара, один з піяністів на Майдані, який грав гимн перед шеренґами „Беркуту“, заграв український гимн та виконав музику до інших пісень. Його виступ створив хвилюючу атмосферу у залі, а присутні радо підтримали його співом.

Віктор Галасюк, президент Української асоціяції іноваційного розвитку, та Дмитро Костик, засновник і президент „Kodisoft“, відомий як „Стів Джобс України“, взяли участь у заходах та надали підтримку від самого початку плянування подій. Відома співачка Руслана Лижичко була присутня на святкуванні у Вашінґтоні. Вона виступила зі зворушливим привітанням і співом.

Програму завершив музичний виступ хорової капели „Спів-Життя“ під проводом Оксани Ласовської.

Міністер освіти України Сергій Квіт у своєму виступі заявив, що „для нас дуже символічним є перебувати в місті, де через відданість народові і державі Президенти Джордж Вашінґтон і Авраам Лінкольн змінили хід історії. Їх приклад наповнює нас ще більшою наснагою продовжувати нашу боротьбу за свободу, справедливість і верховенство закону. В цей час, коли в Україні йде війна, значення освіти і науки є ще більшим. Майбутнє наших дітей залежить від нашої рішучости та наших цінностей“.

Заходи у Чикаґо і Вашінґтоні з відзначення 400-річного ювілею найстаршого університету України наповнили присутніх духом України, гордістю за сміливість і гідність української нації та бажанням підтримати український народ в його боротьбі за незалежність України.

Представники Національного університету „Києво-Могилянська академія“ та Києво-Могилянської Фундації Америки висловили щиру вдячність за довголітню і щедру підтримку від української діяспори, волонтерів, друзів та спонзорів. Дякуючи цій підтримці, можна продовжувати історичну місію університету для майбутніх поколінь.

Марта Фаріон – президент Києво-Могилянської Фундації Америки.

„Мирний атом“...

(Закінчення зі стор. 5)

чить про стратегічний намір значно змешити використання викопних вуглеводнів.

При тому, в разі успішного здійснення даного проєкту, в Европі може початись ренесанс ядерної енерґетики, довіра до якої була підірвана, не в останню чергу, і Чорнобильською аварією.

Проти кого діє подібне рішення – очевидно. Головними виробниками та експортерами цього виду ресурсів є Росія та країни арабського світу. Характерно, що „Ісдямська держава“ – мабуть, найбільш активна і найнебезпечніша загроза мирові на плянеті на даний момент – отримує фінансування частково від продажу вуглеводнів, частково – у вигляді фінансової підтримки від країн-продавців вуглеводнів.

Характерно, що країною, яка найголосніше протестує проти рішення Еврокомісії дозволити будівництво атомної електростанції у Великої Британії і погрожує оскаржити його в суді, є Австрія – великий ентузіяст і будівничий, разом з Росією, газопроводу „Південний потік“.

Протестують проти цього будівництва і численні групи природоохоронців. Не хотілося б кидати тінь на людей, які чесно і щиро переймаються долею природи. Але після історії з „ґазпромівським слідом“ у середовищі груп, котрі протестували проти видобутку сланцевого газу в Европі, на жаль, не можна виключити, що і в рядах противників будівництва атомних електростанцій є люди, підкуплені кремлівськими грішми. Це особливо прикро, оскільки підриває довіру до руху, який би мав докласти максимальних зусиль не до протистояння ядерній енерґетиці на користь спалювання викопного палива, а до громадської контролі за безпекою атомних станцій та належною утилізацією і збереженням радіоактивних відходів.

Безумовно, відмова від вуглеводнів в енерґетиці (чи, принаймні, значне зменшення їх використання) не звільнить людства від вуглеводневої залежности. В будьякому разі залишиться транспорт, який ще не скоро стане електричним (хоча значні кроки в тому напрямку робляться вже сьогодні) а також хемічна промисловість, в першу чергу – виробництво пластиків.

Проте навіть значне зменшення попиту на вуглеводні зробить нашу плянету чистішою. Як в прямому значенні того слова, прибравши руді хвости диму з горизонту, так і в переносному – фінансово ослабивши божевільних, котрі волею випадку виявилися власниками „газової зброї“ та „чорного золота“.

(Еспресо ТВ, 9 жовтня)

СПОРТ

„Чорноморська Січ" запрошує на свято

Омелян Твардовський

ВИПАНІ, Ню-Джерзі. – 15 листопада в Українському Американському Культурному Центрі Ню-Джерзі буде відзначено 90-ліття Українського спортово-виховного товариства (УСВТ) „Чорноморська Січ". 21 грудня 1924 року у найбільшому місті Ню-Джерзі – Нюарку був створений цей унікальний український спортово-виховний осередок.

Прибувши на чужину, бідні та безпомічні люди, здобуваючи нужденні засоби на прожиття, не розплилися в чужому морі. Вони привезли з собою на чужину великий скарб гарячої любови до України та глибоку тугу за рідним краєм. Це й спонукало їх триматися свого гурту, своїх земляків, говорити рідною мовою, молитися за звичаєм батьків, творити свої товариства, організації, школи, будувати церкви, народні доми, друкувати книжки, видавати газети, журнали, збиратися на віча, маніфестації, творити єдину об'єднану національну спільноту.

Засновниками УСВТ і членами першої управи були Іван Гриник, Лев Муляр, Василь Фейло, Григорій Дорошенко, Іван Сакала, Іван Копцюх і Михайло Корда. Історію осередку можна поділити на два періоди, а саме: перший – від заснування до Другої світової війни, другий – після війни нинішнього часу.

В першому періоді осередок був справді парамілітарною організацією. Січовики проходили вишкіл, дуже наближений до військового, щоб бути готовими йти на поклик Батьківщини. З спортових ділянок були поширені кошиківка, плавання, бейсбол, бовлінґ (круглі). Найпопулярнішою була бейсболова дружина, на змагання якої приходило 5,000-7,000 глядачів. У 1931 році дружина у напівпрофесійній лізі здобула перемогла у першому чемпіонаті. Дружина з кошиківки виступала в Українській лізі. Обом цим дружинам місцева американська преса присвячувала значну увагу.

В 1935 році в Проводі УСВТ працювали В. Фейло, Г. Дорошенко, Іван Атаманець, Степан Троcцянецький, Михайло Гаврилюк, Михайло Малецький, Василь Чучак, Михайло Петрушак, д-р Михайло Янкович, Василь Кузьма, Іван Конашевський. У 1938 році УСВТ придбало власний великий дім, який служив для потреб також інших українських організацій.

Значно послаблала праця в часі Другої світової війни. Майже половина членства (близько 500 осіб) була покликана до американських збройних сил, і значна кількість з них полягла на фронтах війни з Німеччиною і Японією. Крім спортової ділянки, в цьому часі діяли хор, танцювальний ансамбль та Українсько-Американський політичний клюб, який знайомив американців з українським питанням.

Починаючи від 1949 року, УСВТ почало поповнюватися новими членами з Европи. Багато з них були спортовцями в Україні і пізніше на еміґрації у Німеччині і Австрії. Постали нові ділянки спорту – копаний м'яч, відбиванка, настільний теніс, теніс, гокей, шахи і плавання.

Майже усі ланки стали членами американських спортових федерацій та Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК), в яких січові дружини здобули ряд перемог у чемпіонатах.

УСВТ традиційно виховує спортову заміну, завдяки якій січові дружини традиційно виступають майже повністю в українських складах. УСВТ виховала ряд визначних зірок в копаному м'ячі, відбиванці, плаванні, настільному тенісі, які входили в різних роках до репрезентацій Америки та збірних УСЦАК. Найбільш відомі стали в копаному м'ячі – Зенон Снилик, Мирон Гура, Мирон Воробець, Михайло Фарміґа; у відбиванці – Нестор Паславський; в настільному тенісі – Юрій Храневич; в тенісі – Зеня і д-р Зенон Матківські; у шахах – д-р Орест Попович, Петро Радомський; у плаванні – Рон Карнаух.

УСВТ в діяспорі є єдиним українським спортовим осередком, який уже 45 років проводить літні спортові школи, останніх 12 років – на оселі УНСоюзу Союзівці. Тисячі українського юнацтва за цей час пройшли ці вишколи, сотні стали з них активізувалися в діючих українських спортових осередках США, Канади і України. УСВТ – єдиний спортовий осередок, який уже 50 років видає єдиний в діяспорі двомовний український спортовий журнал „Наш спорт".

Тепер у проводі УСВТ на різних постах працюють Омелян Твардовський, Гриць Сергіїв, Бил Вінсент, Катя Куцина, д-р Володимир Бакум, Дарія Твардовська-Вінсент, Матвій Дубас, Ярослав Твардовський, Микола Гординський, Никола Косьцьолек, Олесь Гладкий, Адріян Стасюк, Михайло Завадівський, Юрій Юркевич, Андрій Панас, Таїса Бокало, Браєн Томко, Орест Пенцак і Олег Салевич.

Святкування 90-ліття УСВТ готує комітет, який покаже збірку світлин численних дружин усіх активних ділянок спорту. Відбудеться відзначення найкращих спортовців, вечеря, танцювальна забава при грі оркестри „Світанок". Вступ 75 дол. Квитки можна замовити телефоном у Лідії Левицької: 973-867-8854. Запрошуємо спортовців, батьків спортового активу, симпатиків спорту і ветеранів усіх ділянок спорту.

Україна на футбольних площах

■ 23 жовтня Міжнародна федерація футбольних асоціяцій (ФІФА) оприлюднила нову оцінку національних збірних команд, згідно з якою збірна України увійшла в 20-ку найсильніших команд світу. Порівняно з минулим місяцем українці піднялися на п'ять рядків – з 24-го на 19-те місце, обійшли збірну Англії, яка перебуває на 20-му місці. Збірна Росії посіла 30-те місце. Десять найсильніших національних збірних світу складають команди Німеччини, Арґентини, Колюмбії, Бельгії, Голяндії, Бразилії, Франції, Уруґваю, Портуґалії та Еспанії. Оцінка оновлюється раз на місяць. Наступна версія буде опублікована 27 листопада.

■ У третій турі групового етапу Ліґи чемпіонів донецький „Шахтар" 21 жовтня розгромив білоруську команду „БАТЕ" з рахунком 0:7. Чотири з семи ґолів „Шахтар" забив за 10 хвилин перед закінченням першої половини гри. Відзначився нападник „Шахтаря" Луїс Адріяно, який забив у цій грі п'ять ґолів. „Шахтар" посів друге місце в групі. Тепер команда гратиме 5 листопада з „БАТЕ", 25 листопада – з командою „Атлетик" (Еспанія).

■ У Києві на стадіоні „Динамо" ім. Валерія Лобановського 22 жовтня відбулася гра третьої тури групового етапу Ліґи Европи, в якій харківський „Металіст" приймав польську „Леґію" (Варшава) і поступився з рахунком 0:1. „Металіст" програв третю гру поспіль і залишився на останньому місці в турнірній таблиці. У „Леґії" три перемоги і максимальна кількість точок. Наступні місця ділять бельгійський „Локерен" і турецький „Трабзонспор". Вони виграли в „Металіста" і програли „Леґії". 6 листопада „Металіст" знову гратиме з „Леґією", а 11 грудня з „Локереном". Команда „Динамо" (Київ) посідає друге місце в групі, маючи дві перемоги і шість точок. Кияни перемогли румунську команду „Стяуа" (3:1) і програли данському „Ольборґові" (3:0). Наступні змагання киян – 6 листопада з „Ольборґом" (Данія) і 27 листопада з „Ріу Аві" (Портуґалія). Команда „Дніпро" (Дніпропетровськ), не маючи жодної перемоги в групі, поділяє останні місця з командою Карабаху (Азербайджан). „Дніпро" 23 жовтня програв „ Карабаху" (1:0). Наступні змагання 11 грудня з командою „Сен-Етьен" (Франція).

■ У відбіркових змаганнях Чемпіонату Европи 2016 року команда України посідає третє місце в групі після Словаччини та Еспанії. Вона гратиме наступного року з Люксембурґом 14 червня, з Білоруссю 5 вересня, з Еспанією 12 жовтня. *(УНІАН)*

„Слухайте уважно!"

(Закінчення зі стор. 4)

ли читати. Отримуємо інформацію з екранів – телевізора, планшета чи комп'ютера. Тексти стають короткими, концентрованими. А коли ми читаємо книгу, ми можемо зробити просту річ – зупинитися на хвильку і подумати. Ритм нашого життя сьогодні багато в чому визначається тим, як і яку інформацію ми отримуємо та сприймаємо. Книга дуже добре вирівнює цей ритм.

Ми сьогодні уже говорили про „уважне слухання". Час на себе – це також можливість почути. Перш за все, це можливість почути Бога і поспілкуватися з ним. Нерідко люди приходять до священика з такими словами: „Я молюся, говорю до Бога, кричу до Нього, але, видається, наче Він мене не чує". Настільки домагаюся своїм криком відповіді, що й не можу почути її, коли вона з Божих уст звучить. Заговорюємося, навіть у молитві. Думаю, так стається через те, що ми настійливо, активно, навіть конвульсивно концентруємося на тому, чого, на нашу думку, найбільше потребуємо. І при цьому ми забуваємо спинитися, озирнутися і прийняти з вдячністю те, що маємо уже сьогодні. Ми спішимо жити потім, а виходить, що найбільше шкодуємо за тим, що було колись: восени – за літом, за любов'ю в розлуці, за юними роками на старості. Озирнувшись, зрозуміємо, як часто ми без вдячности, як належне сприймали те, що маємо.

Я переконаний, що усі ми дуже збагачуємося, коли дякуємо, коли у якийсь момент на усе дане починаємо дивитися з вдячністю. Погляньте на зелені крони дерев за цим вікном. Узимку вони білосніжні. На мільйон таке дерево – одне. Часом зранку ці крони легенько мерехтять, відбиваючи сонце. Ми б відчули цінність цих дерев, якби їх почали рубати. А сьогодні навіть не помічаємо, сьогодні мені важко зрозуміти, що це все – для мене. Але наскільки багатим я стану, коли прийму цей простий факт!

Подивися навколо, будь вдячним, будь від цього багатим!

(zbruc.eu, 13 жовтня)

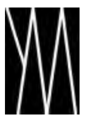
Заняття у грудні 2014 р. в Українському Музею

УКРАЇНСЬКІ РІЗДВЯНІ ТРАДИЦІЇ
субота, 6 грудня, 10:00 ранку – 1:00 по пол.
Заняття для дорослих і молоді від 16 років. Учасники ознайомляться з українськими різдвяними традиціями та практично навчаться пекти калачі і книші. На курс можуть зголошуватися дорослі та студенти від 16 років. Плата за навчання: дорослі – 25 дол.; студенти віком від 16 років і сеньйори – 20 дол.; члени Музею дістають знижку 10%.
Просимо зголоситися заздалегідь.

ПРИКРАСИ НА ЯЛИНКУ
субота, 13 грудня, 2:00 – 4:00 по пол.
неділя, 14 грудня, 11:00 ранку – 1:00 по пол. *або* 2:00 – 4:00 по пол.
Діти і дорослі матимуть нагоду навчитися робити традиційні прикраси на ялинку з намистин, оріхів, кольорових стрічок і паперу. Плата за навчання: дорослі – 15 дол.; студенти віком від 12 років і сеньйори – 10 дол.; діти від 7 до 12 років – 5 дол.; члени Музею дістають знижку 10%.
Просимо зголоситися заздалегідь.

The Ukrainian Museum's traditional arts and education programs are funded in part by the New York State Council on the Arts with the support of Governor Andrew Cuomo and the New York State Legislature.

The Ukrainian Museum's programs are supported, in part, by public funds from the New York City Department of Cultural Affairs in partnership with the City Council.

Український Музей
222 East 6th Street
New York, NY 10003
Tel: 212.228.0110 Fax: 212.228.1947
info@ukrainianmuseum.org • www.ukrainianmuseum.org

Години музею:
від середи до неділі
11:30 рано–5:00 год. по пол.

РІЗДВЯНИЙ БАЗАР
в Українському Музеї

6–7 грудня 2014 р.
11:00 – 5:00 год.

Надзвичайна нагода закупити:
- різдвяні картки
- унікалні прикраси на ялинку
- ювелірні вироби
- книжки
- вишивки
- кераміку, різьблені вироби
- мистецькі твори
- домашнє печиво

… і багато більше!

Базар зорганізовано добровольцями УМ які сходяться що середи

Український Музей
222 East 6th Street
New York, NY 10003
Tel: 212.228.0110 Fax: 212.228.1947
info@ukrainianmuseum.org
www.ukrainianmuseum.org

Години музею:
від середи до неділі
11:30 рано–5:00 год. по пол.

Зацікавлені в покупці власного будинку?

Подавайте заяву на іпотечний кредит і отримайте знижку $500 від вартості оформлення заяви!*

Примітки: Знижка $500 поширюється тільки на перші морґеджі і перефінансування; знижка поширюється тільки на заяви, які затверджені і буде застосована після завершення процесу покупки. Будинок має бути в межах 100 миль від УФКС філії. Відвідайте rufcu.mortgagewebcenter.com для поточних процентних ставок і заповнення аплікації онлайн. УФКС має право змінити або скасувати цю пропозицію в будь-який час без попередження. Зверніться до нас для більш детальної інформації по телефону 877-968-7828.

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION — УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

MAIN OFFICE | 824 E. Ridge Rd | Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH OFFICES	ALBANY, NY	SACRAMENTO, CA	SYRACUSE, NY	BOSTON, MA	PORTLAND, OR	BUFFALO, NY	VANCOUVER, WA	WEBSTER, NY
	518.266.0791	916.721.1188	315.471.4074	781.493.6733	503.774.1444	716.847.6655	360.597.2096	585.545-6276

www.rufcu.org 877-968-7828 Federally insured by NCUA Equal Housing Lender

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973)538-3899

ROXOLANA
INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanaltd@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшости европейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

$100 - $7	$500 - $12	$900 - $20
$200 - $10	$600 - $15	$1000 - $20
$300 - $12	$700 - $17	$1500 - $37.50
$400 - $12	$800 - $17	$2000 - $50

Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.

** Додаткова оплата за доставу. Існують певні обмеження.*

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний" з каталога
вміст пакунка:
борошно - 20 ф., гречка - 10 ф., олія - 1 ґальон, тушонка - 3 ф., салямі - 3 ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф., кава мелена - 2 ф., шоколяд - 2 плитки.
Ціна $99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

Oblast Memorials
PO Box 746, Chester, NY 10918
845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ
~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ
НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРИТИ ВАШ ПРОЄКТ.

Щоб розмістити рекляму у „Свободі", телефонуйте на
973-292-9800,
дод. 3040

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО
ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ З РІЗНИХ ҐРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, СВ. ДУХА в ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

В Парижі помер Аркадій Жуковський

Микола Железняк

2 жовтня на 93-му році життя в Парижі відійшов у засвіти Аркадій Жуковський – історик, громадський діяч, дійсний член Наукового товариства ім. Шевченка та довголітній голова його Европейського осередку, чужоземний член Національної Академії Наук України, почесний громадянин Чернівців, кавалер українських та французьких державних нагород, зокрема орденів „За заслуги" І й ІІ ступенів.

А. Жуковський знаний в Україні та за її межами як автор глибоких досліджень з проблем історії Церкви, національно-визвольного руху в Україні, краєзнавства Буковини, українсько-французьких політичних і культурних взаємин.

Народився А. Жуковський 12 січня 1922 року в родині православного священика в Чернівцях. Після закінчення ліцею з румунською мовою навчання в 1940 році він вступив на філософський факультет Чернівецького університету. Однак, студії перервав початок Другої світової війни. Родина Жуковських залишила рідне місто й виїхала до Австрії.

А. Жуковський продовжив навчання у Вроцлаві (Польща), а пізніше – у Ґраці (Австрія), де у квітні 1949 року отримав диплом інженера-будівельника. У 1969 році він здобув докторат в Українському Вільному Університеті (УВУ) за працю „Петро Могила й питання єдности Церков". У 1976 році А. Жуковський захистив у Сорбонні докторську працю про Києво-Могилянську академію як культурний і освітній осередок Східньої Европи.

У 1960-1988 роках він викладав українську географію, історію, мистецтво в Інституті східніх мов та цивілізацій Паризького університету, водночас від 1969 року був професором, згодом продеканом філософського факультету УВУ.

Понад 50 років А. Жуковський працював у НТШ. Саме йому довелося закінчувати головний проєкт життя свого приятеля Володимира Кубійовича та й усього НТШ – „Енциклопедію українознавства". А. Жуковський був ініціятором видання спільного енциклопедичного видання НТШ і НАН України, що нині всім відоме як „Енциклопедія сучасної України". Від 1998 року він був співголовою Головної редакційної колеґії.

Майже 10 років (1983-1995) А. Жуковський був президентом Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі. Йому належить ідея видання антології української літератури французькою мовою, за яку він отримав премію ім. Івана Франка Національної спілки письменників України.

Проф. А. Жуковський жив Україною, болісно сприймав її проблеми, радів успіхам і засмучувався від поразок, працював для її розвитку, для того, аби вона увійшла в коло европейських держав рівноправною, багатою, вільною й гордою. Таким залишився він у наших серцях, таким його знатимуть нащадки. А. Жуковський відійшов від нас, але лишилися його численні книги, статті, розвідки, великі справи, у центрі яких завжди була Україна.

Патріоти, як і герої, не вмирають!

Микола Железняк – український мовознавець, виконувач обов'язків директора Інституту енциклопедичних досліджень України, відповідальний секретар Головної редакційної колеґії „Енциклопедії сучасної України".

Св. п. Аркадій Жуковський

У світлу пам'ять футболіста Івана Медведчука

Св. п. Іван Медведчук

Мрією спортовців є нагорода на олімпійських іграх. Ці рядки присвячую св. п. Іванові Медведчукові, одному із змагунів футбольної Олімпіяди поневолених народів у Німеччині 1948 року. У цій Олімпіяді, крім українців, брали участь представники інших націй.

І. Медведчук народився 1924 року в Косові, до гімназії ходив у Коломиї. Під час Другої світової війни був вояком 1-ої Української дивізії. У таборі полонених в Ріміні грав футбол в таборовій команді. Опісля переїхав до Англії, а весною 1948 року – до Німеччини, оселившись у Реґензбурзі якраз напередодні згаданої Олімпіяди. Його включили до складу української футбольної дружини. Він був спокійний, лагідної вдачі, товариський, а змаганнях – завзятий і твердий гуцул. Грав у захисті. Наша олімпійська дружина, маючи сильний захист і таку саму атаку, здобула золоту медалю на Олімпіяді.

Після Олімпіяди більшість змагунів разом з І. Медведчуком включились у реґензбурзьку „Січ". І. Медведчук вирізнявся гнучкістю, умів невтралізувати атаку противника. Часто глядачі говорили, що І. Медведчук не біґає за м'ячем, але м'яч до нього прибігає. „Січ" у той час грала в німецькій лізі і здобула першість в Оберфальці.

Восени 1949 року футболісти залишили Німеччину, виїхали до США і Канади. І. Медведчук залишився в Реґензбурзі, у німецькій футбольній дружині вищої ліги. Через декілька років на короткий час приїхав до Канади, а коли повернувся до Німеччини, одружився і оселився на передмісті Франкфурту.

Пощастило йому дістатися до спеціяльної частини американської армії, що займалася постачанням частин до літаків і танків. Пройшов відповідний вишкіл, дістав офіцерське звання і дійшов до ранґи майора. І. Медведчук, крім української мови, володів польською, російською, німецькою й англійською мовами.

Я відвідав його вперше після турне по Европі чоловічого хору „Прометей" з Філядельфії. Приємно було мені побувати з ним на військовій базі і прочитати на дверях його бюра напис не Йоган чи Джон, а „Майор Іван Медведчук".

Ще раз після другого турне ми зустрілися в Штутґарті. Цим разом він нарікав, що почувається недобре,і 20 лютого 1990 року помер від раку хребта, залишивши дружину і дочку. Пам'ять про І. Медведчука назавжди з нами.

Микола Касіян,
Елкінс-Парк, Пенсильванія

ПОДЯКА

31 жовтня 2013 року відійшла у вічність наша найдорожча та незаступима

св. п.

ТЕОДОЗІЯ „ДОЗЯ" КАНДА КІЧОРОВСЬКА

Ми, діти і внуки св. п. Теодозії, щиро дякуємо:

Отцеві Василеві Тиводарові з церкви св. Покрови Божої Матері у Озоун-Парку за духовну опіку над нами і Мамцею та за відслуження парастасу та похоронної Служби Божої в Ню-Йорку,

Отцеві Романові Пітулі за відправу св. Літургії у Церкві св. Івана Хрестителя у Мейзвилі, Пенсильванія,

Отцям Робертові Гічінз і Василеві Харукові при Церкві св. Родини за відправу похоронних обрядів у Вашінгтоні. Також сердечно дякуємо Стефанові Шишці і Юрієві Добчанському за прекрасно відспівану похоронну Службу Божу, та Родині Шморгунів - за притулок.

Дякуємо усім друзям за співчуття, а також різним організаціям - Пласт, Пластове Плем'я „Перші Стежі," Союз Українок Америки (і відділи 64 НЙ і 78 Ваш. ДК), Світова Федерація Українських Жіночих Організацій та колишня Фінансова Комісія СФУЖО на Північну Америку, Наукове Товариство ім. Шевченка, Патріярхальне Товариство, Товариство „св. Софія", Український Католицький Університет, Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Ню-Йорку - за пам'ять про Мамцю і Її життєву діяльність.

У світлу пам'ять Теодозії Кічоровської зложили:

На Святі Літургії

Сюзан Вакаро, Данієла Морелі

На Святі Літургії у Церкві Святої Покрови Божої Матері в Озоун-Парку, Ню-Йорк

Селма Горовіц, Перла і Карло Філд, Елисавета і Даґлас Углиґ, Мері і Алан Рот, Євдокія Якобчук, Люся Рідка, Віра і Ігор Павлишин з родиною, Соня і Петро Круль, Терешка Бень, Дора Горбачевська, Наталка і Ігор Ґавдяк, Зоряна Плекан

На Центр американсько-українських Звязків (Center for US-Ukrainian Relations)

100 Надя і Мирослав Шміґель

На Українську Католицьку Освітню Фундацію

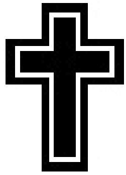
300 Марта Кічоровська Кебало і Орест Кебало з донями Андреєю і Оленою, Роксоляна і Роман Мартин
200 Ліда і Роман Керницькі, Уляна і Джим Кампбел, Ірена і Олесь Кузьма
100 Марія Кічоровська Гузар, Галина Кічоровська Тейт, Роман Кічоровський, Надя Сілецька, Богданна Ґелета, Наталка і Ігор Ґавдяк, Богдан і Галина+ Титла, Роксоляна і Михайло Яримович, Марта Перейма, Ірена Яросевич, Таїса і Андрій Рак, Марта Коломиєць і Данило Яневський, Ірена Стадник, Марта Богачевська і Ростислав Хомяк
50 Ірина Куровицька, Тамара Сілецька
30 Дарія і Мирон Ярошевич

На потреби церкви св. Покрови Божої Матері у Озон-Парку, Ню-Йорк

500 Калина+ і Ярослав Козак, Пластова Фундація, Ню-Йорк
200 Уляна Кебало і Майк Джордж
100 Терешка Бень, Богданна і Володимир Гнатківські,
50 Володимира і Стефан Ганкевич, Маруся (Федорців) і Мирон Антонів, Соня і Петро Круль
30 Елизавет і Даґлас Углиґ
20 Перла і Карло Філд

На пресфонд журналу „Наше Життя"

100 Марта Кічоровська Кебало

Повідомляємо українське громадянство в діаспорі і в Україні, що 21 жовтня 2014 року відійшов з цього світу у кращий світ один із когорти борців за волю й долю України, активний суспільний і політичний діяч

св. п.

мґр. ВОЛОДИМИР БОГДАН МИКУЛА

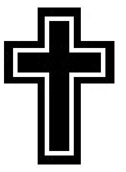
нар. 24 січня 1926 року в с. Михайлевичі, пов. Рудки, Львівської области, в родині священика о. Василя Мікули і Марії (з Ольшанських),

абсольвент Української Академічної Гімназії („Головної") у Львові, кол. учасник 1-ої Української Дивізії „Галичина" Української Національної Армії, градуант Лондонського і Оксфордського Університетів в Англії, кол. Голова Відділу Союзу Українців у Великій Британії в м. Болтоні, Лянкашир, кол. Секретар Української Студентської Громади в Ріміні, та у Великобританії, а також Управи Центрального Союзу Українського Студенства, кол. член Центральної Управи Товариства Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського, кол. член Крайової Управи Спілки Української Молоді у Великобританії та Центральної Управи СУМ, кол. провідний діяч ОУН, кол. Секретар Англо-Українського Товариства, Товариства Молоді АБН у Великобританії та Ліґи Европейської Свободи у Великобританії, довголітній редактор англомовного квартальника "The Ukrainian Review" в Лондоні, Великобританія, журналіст, кол. працівник англійської радіокомпанії БіБіСі, а згодом Української Видавничої Спілки в Лондоні, редактор багатьох англомовних видань у Великобританії, автор багатьох статтей і публікацій, співавтор з Вірою Річ перекладу книжки поезій Шевченка на англійську мову п.н. "Song Out of Darkness", автор написаних «Споминів», кол. член Пен-Клюбу і Спілки Журналістів Великобританії, дослідник-історик, мовознавець-поліглот і перекладач, довголітній член редакції видавництва "Engineering Information, Inc." в Ню-Йорку, ЗСА, кол. член Головної Управи ООЧСУ в ЗСА, кол. Голова Відділу УККА в Йонкерсі і член Крайової Ради УККА, кол. учитель шкіл українознавства в Асторії і Йонкерсі, Н.Й., кол. директор Школи Українознавства в Йонкерсі, член. Наукового Товариства ім. Шевченка.

Прощання в похоронному заведенні "Whalen and Ball" відбулися 24 жовтня 2014 року від год. 5:30 – 9:00 вечора. Панахида - о год. 8:00. Похоронна відправа - 25 жовтня 2014 року о год. 10:00 ранку в церкві св. Михайла, а похорон на цвинтарі Святого Духа в "Campbell Hall, NY".

Вічна Йому пам'ять!

У смутку залишилися: Дружина Богданна Марія Микула з родини Фризів, доньки: Тетяна з чоловіком полк. Давидом Прончиком, Ярослава з чоловіком Степаном О'Ніл, сини: Роман Микула з дружиною Одрі, Данило Микула з дружиною Катериною, Юрій Микула, внуки: Матвій, Марко і Наталя Прончики, Ейден і Реґан О'Ніл, Галина і Романа Микула, Софія, Ксеня, і Володимир Микула, сестри Покійного: Надя Качан і Ірина Боднарчук з родинами, братови: Марійка, Тамара, і Марія з родинами, племінники і племінниці, кузин Юрій І. Микула з родиною, теща Катерина Фриз, шваґри Володимир, Ігор, і Михайло Фризи з родинами, ближча і дальша родина в ЗСА, Україні, Польщі і Англії.

Ділимося сумною вісткою що 4 жовтня 2014 р., на 90 році життя, відійшов у вічність наш Батько, Дідо та Вуйко

св. п.

Богдан Юрій Жеребецький

нар. в Яворові 5 липня 1924 р. пом. в Fishkill, NY 4 жовтня 2014 р.

Похований 9 жовтня 2014 р. на цвинтарі Св. Андрія в South Bound Brook, NJ.

Вічна Йому пам'ять!

За присутність на похоронних відправах та вислови співчуття щиро дякуємо.

Родини: Марти та Ярка Ставничих
Інусі та Томаса Екгардт

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

ПОДЯКА

10 травня 2014 року відійшла у вічність наша найдорожча та незаступима

св. п.

КАЛИНА ТАТАРСЬКА КОЗАК

Чоловік Ярослав та уся родина складають щиру подяку парохові церкви Благовіщення Пречистої Діви Марії у Мелроз-Парку, ПА, о. Ігореві Роїкові, за духовну опіку та за відправу традиційних похоронних обрядів. Родина також складає сердечну подяку всім приятелям і знайомим, що були присутні на похороні і на тризні, та всім, хто листовно надіслав вислови співчуття, і тим надав сильну підтримку у час глибокого смутку.

У світлу пам'ять Калини Козак зложили:

На Святі Літургії у Церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії

Стефан Абрам, Ольга Богна, Євген і Наталя Луців, Зенон і Оксана Яримович, Оксана Ткачук, Ірина і Микола Бучковські, Євген і Ліда Марків, Богдан і Христя Сеник, Адріян і Еріка Ткач, Євгенія Ґардецька, Борис і Ніля Павлюк, Марія Тимчук, Микола і Ірена Зварич, Роман і Валентина Лужецькі, Микола Пришляк, Євген і Стефа Зиблікевич, Стефан і Юстина Кундеревич, Ігор і Марійка Чижович, Марія Кондрат, Іреней і Оксана Ісаїв, Пласт "Сіроманці"

На Український Музей в Ню Йорку

$500 Ярослав Козак, Тарас і Ліса Козак
$235 Працівники L-3 Communications
$200 Іреней і Оксана Ісаїв, Любомир Романків
$100 Марія Кічоровська Гузар і Пітер Мавнтен, Галина Зоя Кічоровська Тейт, Віра і Роман Андрейчик, Марта Качай, Ольга і Роман Качай, Орест і Марта Лесюк, Євген і Наталя Луців, Микола Пришляк, Богдан і Христя Сеник, Іван і Мирося Гіл, Чарлс Тагерт, Нестор і Аніса Шуст, Роман і Зірка Воронка, Мирон і Уляна Бабюк
$50 Юрій і Марія Українські, Спірос і Глорія Цокас, Ірина і Микола Бучковські, Борис і Звенислава Захарчук, Вячеслав Нікіш, Адріян і Доротея Гаврилів
$40 Євген і Лідія Марків
$30 Анна Долинська, Андрій, Зіна і Вікторія Заяць, Роман і Валентина Лужецькі
$25 Роксоляна Гарасимович, Юрій Данилів, Христина Чорпіта
$20 Михайло Юрчак

На Український Спортовий Осередок „Тризуб"

$100 Ігор і Марійка Чижович

На Пресовий Фонд Журналу Союзу Українок Америки „Наше Життя„

$500 Ярослав Козак, Тарас і Ліса Козак
$120 Працівники L-3 Communications
$100 Орест і Марта Кічоровська Кебало з родиною, 90ий відділ СУА у Філядельфії, Іреней і Оксана Ісаїв, Марія Кондрат, Юрій і Женя Клюфас
$50 Адріян і Доротея Гаврилів, Мирон і Славомира Білас, Надя і Любомир Лучанко, Богдан і Світляна Кордуба
$25 Богдан і Віра Тодорів, Анна Гаврилюк
$20 Тарас Коваль, Ольга Бохна, Оксана Ткачук, Марія Тимчук, Роман і Валентина Лужецькі

У першу болючу річницю відходу у вічність Найдорожчої Мамці, Бабці, Тети

св. п.

Теодозії Кічоровської

з дому Канда

заупокійні Святі Літургії будуть відслужені 31 жовтня 2014 року в
- Церкві св Покрови Божої Матері в Озоун-Парку
- Церкві св Івана Хрестителя у Мейзвили, Пенсильванія

Просимо о молитви за спокій душі

Вічна Їй пам'ять!

Діти, внуки і племінники